

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

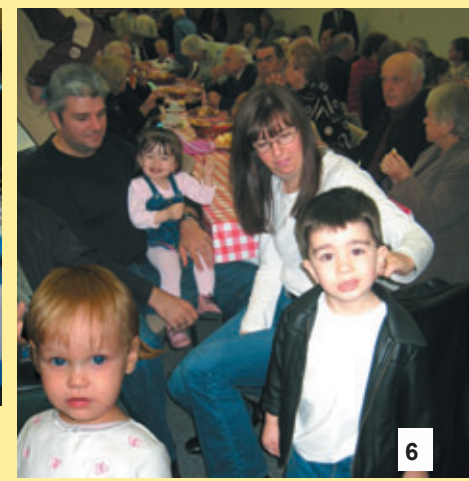
MAJ - JUNIJ 2007

Misli Thoughts

LETO - YEAR 56
ŠTEVILKA - NUMBER 3

<http://www.glasslovenije.com.au>

Marija Pomagaj je Tvoje ime

Marija Pomagaj je Tvoje ime, Marija Pomagaj so Tvoji pogledi, Marija Pomagaj je Tvoje srce.

Tako poje odpev znamenite brezjanske pesmi, ki mi je zrasla v dušo tako močno, da o tem vedo tudi brezjanski pevci z dirigentom dr. Branetom Šmitkom in organistinjo Marjeto Anderle in so jo večkrat zapeli, ko sem tam daroval sveto daritev.

Marija Pomagaj je Tvoje ime – je naslov letošnjih šmarnic, ki jih je ob praznovanju stoletnice kronanja milostne podobe Marije Pomagaj na Brezjah napisala kulturna delavka in brezjanska romarica Berta Golob iz Kranja.

Komu ni znana ta čudovita podoba nebeške Matere Marije, ki v naročju pestuje svojega Sina. Verni slovenski človek jo je poimenoval s svojim klicem in prošnjo: Marija Pomagaj! in jo ponesel v vse kraje sveta, kamor je stopila njegova noga. Tako jo najdemo tudi na peti celini, Avstraliji. Kraljuje v naših slovenskih cerkvah v Melbournu, Sydneyu, Wollongongu in Adelaidi, v naših kapelicah na slovenskem hribčku Slovenskega društva Melbourne, v parku Slovenskega društva Sydney in na pokopališču Rookwood; njeno podobo imajo na banderah tudi v Brisbanu in v Perthu na zahodnem delu Avstralije. Podobo Marije Pomagaj smo leta 1991 ponesli s koprskim škofom Metodom Pirihiom tudi v avstralsko

puščavo med kopalce opalov, v podzemno cerkev sv. Petra v Coober Peddyju. Njena podoba krasi in varuje številne slovenske domove v Avstraliji.

Mnogo ljudi niti ne pozna zgodovine njenega nastanka ob začetku 19. stoletja, ko so naše dežele okupirali Francozi. Kranjski slikar Leopold Layer v stiski in revščini ponareja francoski denar. Oblast ga odkrije, obsodi in zapre. Njegov brat Valentin v ječi umre. Leopold pa se zaobljubi, da bo, če pride živ iz zapora, poslikal na Brezjah kapelico Marije Pomagaj in naslikal novo podobo. Napoleon je leta 1813 premagan in ječe se odprejo. Oblast spet prevzame habsburška cesarska hiša. Slikar Layer izpolni svojo zaobljubo. In leta 1814 je na Brezjah že Layerjeva podoba.

»Kaj je takega na njej, da tako nežno vznemirja? Ker jo je slikal grešnik, poln upanja, vere, ljubezni in – kesanja? Ker je Marija najbolj mati takrat, kadar je človek v največji stiski? Ker je odeta v preprosto praznično nošo? Ker se Dete privija k njej?« vprašuje bralca pisateljica letošnjih šmarnic Berta.

Milostna ozdravljenja na Brezjah sredi 19. stoletja še razširijo sloves Marijine podobe in malo cerkev morajo povečati. Leta 1900 posvetijo sedanjo cerkev in 7 let pozneje, na sončno angelsko nedeljo, 1. septembra 1907, jo tedanji ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič slovesno okrona po posebnem dovoljenju svetniškega papeža Pija X.

**Marija Pomagaj postane Kraljica slovenskih src.
Marija, pomočnica kristjanov, prosi za nas!**

p. Ciril

Misli maj – junij 2007 **VSEBINA**

Marija Pomagaj je Tvoje ime.....	3
Svetišče za vse.....	4
Izpod Triglava.....	6
Življenja se je treba veseliti.....	8
Sv. Rafael Sydney.....	16
My experiences at Gallipoli.....	19
Iz kluba Panthers-Triglav.....	21
Nova knjiga Cilke Žagarjeve:	
Opalaiddes.....	23
Slovenska oddaja	
Glas iz Wollongonga.....	24
Iz Slovenskega društva Sydney.....	24
Vabilo na VII. tradicionalno srečanje.....	25
Sv. Družina Adelaide.....	26
Sv. brata Ciril in Metod Melbourne.....	28
55 let od prve maše slovenskega duhovnika v Melbournu.....	33
Iz Queenslanda.....	35
Naši otroci.....	36
Festival stare trte 2007 v Avstraliji.....	38
Slovenija, te poznam?.....	39
Kje je pa mladina?.....	40
Slovenskemu verskemu in kulturnemu središču v Kew.....	41
Vaši darovi.....	42
Sporočila fotografij	46

19. dan šmarnic: Svetišče za vse

ROMARSKEGA KRAJA ne določa papež ali škofje, oblikujejo ga verniki. V zgodovini si je cesar Jožef II. vzel pravico, da je ukazal mnogo romarskih cerkva zapreti, prav tako kot samostanov. Zaradi tega so bližnje Lesce z Marijo Vnebovzeto romarsko zamirale, k majhni podružni cerkvi sv. Vida pa je prihajalo vedno več ljudi. Zdaj je brezjanska cerkev slovensko narodno svetišče. Na predlog Frančiškovih bratov je baziliko v narodno svetišče povzdignila slovenska škofovska konferenca, razglasitev pa je bila slovesno opravljena na praznik Marije, svete Božje Matere, 1. januarja leta 2000, ko je cerkev obhajala stoletnico, kapela Marije Pomagaj pa dvestoletnico.

Pomenljiva jubileja. Nekaj enako ali še bolj pomenljivega pa se je zgodilo še prej, že leta 1976, daleč od domovine. V Ameriki. Tam je bil v Philadelphiji svetovni evharistični kongres. Udeležilo se ga je sedemsto Slovencev iz domovine in zamejstva. Iz tuje dežele se domovina dostikrat vidi jasneje, kot jo gledamo doma. Na tujem drugače začutiš, kaj je odločilno za obstoj. Tam postaneš daljnoviden, doma se zadovoljuješ s kratkovidnostjo. Zato začnejo nekatere pomembne stvari usihati. Ko pa dobre reči opuščamo, piše v Hoji za Kristusom, začnemo slabeti. Takrat v Philadelphiji so rojaki poslali domov SOS zaradi usihajočih slovenskih narodnih izročil. Strnili so ga v tale sklep:

Vsako leto na predvečer praznika Marije z Brezij, ki varuje slovenski narod in slovenska izročila v svetu, to je 23. maja zvečer, bomo v svojih domovih prižgali sveče in preživeli večer v mislih na krščanska izročila,

ki so stoletja vodila naš rod v domovini in oblikujejo danes nas v svetu in po nas narode, med katerimi živimo. Vabimo Slovence v domovini in vse rojake slovenskega izročila v svetu, da se nam pridružijo.

Frančiškani, ki skrbijo za svetišče, so pobudo vzeli zares. Vsako leto pripravijo slovesno bogoslužje s sveto mašo in procesijo. Mašuje nadškof in metropolit, pomenu večera narodnih izročil nameni poseben poudarek še Radio Ognjišče. Verniki prihajajo od vsepovsod. Tako že postaja tudi ta večer sestavina narodnega izročila. Kdor se izročil zaveda, jim ostaja zvest; kdor jih je začel pozabljati, ga bogoslužni večer lahko spodbudi k obuditvi. Česa pravzprav? Ne gre za nošo in kulinariko. Za domovinsko pripadnost gre, za spoštovanje materinščine in za krščanske verske vrednote. V resnici so na prvem mestu pa te, kajti iz njih izvira spoštovanje do vsega drugega, narodni skupnosti nujno potrebnega za njen obstoj. **Bo moj vnuk še pel slovenske pesmi, se**

bo zavedal svojih korenin...

slišimo peti znanega pevca. Ne gre za liste in veje drevesa, ki po zakonitosti narave suhi odpadejo. Za njegove korenine gre. Drevo slovenske narodnosti in domovinskosti korenini iz krščanstva. Ne poznati svoje vere je enako kot pozabiti

Podobo Marije Pomagaj v slovenski cerkvi v Kew je kronal ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar, 5. februarja 1983. Kroni je naročil in priskrbel škof dr. Stanislav Lenič. Pred Marijino podobo se verniki radi zgrinjamo in ji proporočamo sebe in svoje družine. Pred Marijo sta Anica in Renato Smrdel, ki redno skrbita za rože in zelenje na oknih in okoli Baragovega doma ter pred lurško votlino.

svoje ime. Kdo potem si, če se ne znaš predstaviti? Zgubljena bolna osebnost, plen za pogoltno roparje. Marija Pomagaj, ki goduje na praznik Marije Pomočnice, bedi nad našimi narodnimi izročili. Vliva nam pogum za vztrajnost v veri. Vsi potrebujemo njeno pomoč. Potrebujemo obrat k tradiciji. Sicer vnuk ne bo več pel slovenskih pesmi, ta realnost je na dlani.

Domovino, o Marija Mati, sprejmi v milostno srce!

Če bi vprašali blaženega Slomška, kaj in kdo je domovina, bi odgovoril, da smo to mi. V svoji znameniti pridigi o pomenu materinščine je opuščanje ljubezni do nje označil kot greh! Bil je velik ohranjevalec verskih in kulturnih izročil. Njemu je umetnost pomenila dovršenost v lepoti. Nad skrunitvijo z iznakaženo podobo Marije Pomagaj bi se zjokal.

Spoštljiv ohranjevalec izročil je bil božji služabnik Anton Vovk, pa tudi njegova predhodnika škofa Gregorij Rožman in Bonaventura Jeglič. Če ta, ki je odločitev za duhovništvo domislil pred oltarjem Marije Pomagaj in bil kot šestletni deček priča čudežnega ozdravljenja sovaščanke z Begunj, ne bi v dobrem kljuboval svojim nasprotnikom, bi za dolgo ostali brez gimnazije s slovenskim učnim jezikom. Osiromašeni bi bili za veliko število izobražencev.

Tako kot vselej Marija Pomagaj tudi zdaj bedi nad nami. Ko še ne vemo, kje raste mlado drevo z močnimi koreninami – nekdo, ki bo domovini z delom in osebnostjo ohranjal ugled daleč v prihodnost in ji pomagal živeti iz narodovih izročil. Take osebnosti, menijo poznavalci, dobi narod vsakih sto let.

Marija, Kraljica naše vernosti, prosi za nas.

Marian Cesar iz Sydneya je letos 25. marca dopolnil 60 let. Čestitamo! Tako sta se srečala s patrom Bazilijem na dan papeževega obiska na Brezjah, 17. maja 1996.

SPOŠTUJ PRETEKLO, ŽIVI DANES, DELAJ ZA PRIHODNOST
Respect the Past, Live Today, Work for the Future

33. slovenski mladinski koncert
v organizaciji slovenskih verskih in kulturnih središč v Avstraliji
bo v soboto, 6. oktobra 2007,
ob 4.00 popoldne v dvorani
Slovensko-avstralskega društva Canberra.

Vabimo skupine in posameznike, da se prijavijo za nastop. Prijavite se v verskem in kulturnem središču v Sydneyu, Melbourne ali Adelaidi. Vabljeni pa tudi poslušalci, da nagradimo mlade, se srečamo in tudi ogledamo cvetlično razstavo Floriada v Canberri. Ker je v tistem času v Canberri več dejavnosti, si moramo pravočasno, se pravi že sedaj, rezervirati prenočišča.

NADŠKOF URAN POVABIL PAPEŽA V SLOVENIJO.

Papež Benedikt XVI. je kmalu po veliki noči praznoval dvojni jubilej: 16. aprila je dopolnil 80 let, 19. aprila pa sta minili dve leti od njegove izvolitve za Petrovega naslednika. V imenu škofov in Cerkve na Slovenskem je papežu ob tej priložnosti voščil ljubljanski nadškof in metropolit Alojz Uran, ki je od sredine marca tudi predsednik Slovenske škofovske konference. Čestital mu je 18. aprila po splošni avdienci na Trgu Sv. Petra in mu izročil umetnino iz Žičke kartuzije kot eno od znamenj starodavnih korenin krščanske vere na slovenski zemlji. Ob tej priložnosti ga je v imenu slovenskih škofov povabil, naj obišče Slovenijo. Papež se mu je zahvalil za voščila in darilo, glede povabila pa dejal, da Slovenija ni daleč in bi jo z veseljem obiskal. Dodajmo, da je bil kardinal Joseph Ratzinger, dolgoletni prijatelj nadškofa Alojzija Šuštarja, v Ljubljani že v začetku osemdesetih let. Obiskal je nadškofa Šuštarja in si v njegovem spremstvu ogledal nekatere znamenitosti Ljubljane. V spomin so se mu vtisnile predvsem Plečnikove Žale.

MISIJON NA RADIU OGNJIŠČE.

V tistem tednu je na Radiu Ognjišče potekal že drugi radijski misijon. Vodili so ga bratje kapucini, ki letos obhajajo 400 - letnico svojega prihoda v naše kraje. Geslo misijona je bilo "Živeti v Kristusu". Misijon se je začel s sveto mašo v kapucinski cerkvi svete Ane v Škofji Loki. Slovesni zaključek misijona pa je bil na cvetno soboto v Vipavskem križu. V dneh misijona so se na radiu vrstila krajša in daljša premišljevanja ter pogovorni večeri. Tudi nekatere oddaje so dopolnjevale to, kar so povedali bratje kapucini. V radijski kapeli so se vsak večer zbrale redovnice iz različnih skupnosti in molile po namenih slovenskih škofov. Pri sprejemnikih so se jim pridružili številni poslušalci. V četrtek je bil v dvorani Zavoda svetega Stanislava misijonski glasbeni večer za mlade, petek pa je bil veliki spovedni dan po vsej Sloveniji. V vsaki škofiji je bilo na voljo vsaj nekaj cerkva, kjer so duhovniki spovedovali skozi ves dan. Misijon se je odvijal tudi preko radijskih spletnih strani; poslušalci so kapucinom postavljali vprašanja in jim zaupali svoje težave tudi po telefonu. To je bila že druga radijska priprava na "velikonočne praznike". Lani so radijski misijon vodili jezuiti, prihodnje leto pa naj bi ga pripravili slovenski škofje.

SLOVENSKA BIBLIJA.

Na Slovenski akademiji znanosti in umetnosti so 20. marca predstavili zadnji zvezek Bible Slavice, s katero se končuje edinstvena mednarodna zbirka. Gre za faksimilno izdajo najstarejših slovenskih in baltskih prevodov Svetega pisma. Tako imenovani "slovenski

zvezek" prinaša devet najstarejših slovenskih prevodov Svetega pisma, ki so izšli pred Dalmatinovo Biblijo. Gre za posamezne knjige ali dele Svetega pisma, ki so v slovenskem prevodu izšli med letoma 1555 in 1582. V precej zajetni knjigi je zbranih sedem Trubarjevih prevodov posameznih knjig Nove zaveze in Psalmov ter dva Dalmatinova prevoda, ki sta izšla pred celotno Biblijo. Knjigo sta uredila Jože Krašovec in Majda Merše. Ker so redki izvodi Trubarjevih in Dalmatinovih izdaj povečini delno poškodovani, ali pa manjkajo določeni listi, je bilo delo precej zahtevno. Redki izvodi protestantskih tiskov, ki jih hranijo domače ali knjižnice po Evropi, so pripomogli k temu, da imamo zdaj v eni knjigi vse, kar sta nam dala Trubar in Dalmatin pred izidom celotnega Svetega pisma. Na predstavitvi slovenskega zvezka faksimilov so spregovorili tudi o poteku svetovnega bibličnega kongresa, ki bo od 12. do 20. julija letos v Ljubljani. Na njej bodo sodelovali katoliški, protestantski, pravoslavni in judovski strokovnjaki za Staro zavezo. Prijavljena je tudi skupina biblicistov iz Avstralije.

NOVI STIŠKI OPAT.

Cistercijanska opatija v Stični je 27. aprila dobila novega opata. 57. predstojnik stiških cistercijanov je postal p. Janez Novak, dosedanji stiški župnik in dekan grosupeljske dekanije. Ker je dosedanji opat p. Anton Nadrah v začetku aprila dopolnil sedemdeset let, se je v skladu s pravili reda odpovedal službi. Sledile so volitve, na katerih je bil za njegovega naslednika izbran p. Janez Novak, rojen 24. aprila 1944 v Križki vasi pri Višnji Gori. Z izvolitvijo je sprejel tudi vsa pooblastila, slovesno mašo z mitro in pastirsko palico pa bo imel, ko bo prejel opatovski blagoslov; najpozneje tri mesece po izvolitvi. Stari opat p. Anton Nadrah in novi opat p. Janez Novak sta bila skupaj že v noviciatu. Takrat je Stično vodil opat Rafael Ašič, njun magister pa je bil p. Simon Ašič. Čeprav sta vrsto let delovala skupaj, običajno vsak opat da redovni skupnosti svoj pečat. Opat p. Anton Nadrah, ki je Stično vodil dobre četr št stoletja, je poskrbel, da je Stična spet postala pomembno duhovno središče Cerkve na Slovenskem. Najprej je tja privabil mlade, zatem družine, izobražence in druge skupine. Od države je postopno pridobil posamezne dele samostana, poskrbel za obnovo in jih namenil uporabi. S p. Simonom Ašičem je postala opatija pomembno središče zdravilstva; to delo zdaj nadaljuje podjetje Sitik. Del samostana je namenjen verskemu muzeju. Najpomembnejše pa je, da je opatija skozi vse leto odprta za duhovno poglobljanje posameznikov in skupin. Tudi vseslovensko srečanje mladine poteka tam vsako leto.

STO LET SVETOGORSKE BAZILIKE.

Marijino svetišče na Sveti Gori pri Novi Gorici praznuje letos 100-letnico razglasitve cerkve za baziliko. Ta pomemben jubilej so praznovali v nedeljo, 22. aprila. Slovesno mašo je ob tej priložnosti daroval koprski škof Metod Piriš. Poleg rektorja stiške bazilike p. Antona Nadraha in varuha bazilike Matere Usmiljenja v Mariboru p. Lavrencija Anžela so somaševali še patri frančiškani in nekateri škofijski duhovniki. Škof Metod Piriš je v pridigi stoletnico bazilike povezal z dogodki velikonočne skrivnosti. Še prej pa je povedal, kako je prišlo do njene razglasitve. Prošnjo takratnega frančiškanskega provinciala, ki je papeža prosil, da bi Marijino svetišče povzdignil v baziliko, so podprli tudi okoliški škofje.

DAN UPORA.

Državni praznik, 27. april, po osamosvojitvi Slovenije obeležuje vse oblike upora našega naroda skozi zgodovino. Osrednja državna proslava je bila letos na Rogli, slavnostni govornik pa predsednik vlade Janez Janša. Praznik upora je bil, kot je opozoril Janša, vse do nedavnega predvsem praznik nadaljnega ločevanja Slovencev. Zelo narobe je, kadar svojo politično prihodnost še vedno vidimo v nepomirljivi slovenski politični razcepljenosti. Zelo narobe je, kadar se zaradi nje sodržavljanom kratijo temeljne človekove pravice. Kot primer je navedel dolgoletno skrivanje arhivov, ki jih tisoči potrebujejo za popravo krivic, ki so jim bile prizadejane v času totalitarnega režima. Vladna komisija je namreč pred kratkim odkrila, da številne dokumente, ki bi morali biti že zdavnaj v arhivu, še vedno hrani v svojih prostorih varnostno obveščevalna služba - naslednica nekdanje politične policije. Pri tem lahko dodamo, da so zvesti uslužbenci nekdanjega režima uničili veliko večino omenjenega gradiva in s tem zabrisali sledi številnih zločinov in krivic, ki so jih pretrpeli nedolžni. Kot je poudaril Janša, se je nad tem dejstvom treba resno zamisliti. Iz njega potegniti pravi nauk, se končno iskreno v celoti obrniti k prihodnosti ter zaživeti življenje, prosto spon ideološko razdeljene preteklosti.

ŠE ENA SPREMEMBA ZAKONA O DRŽAVLJANSTVU.

Državni svet je sredi aprila podprl pobudo svetnika Marjana Maučeca za spremembo zakona o državljanstvu. Predlog novele bo tako poslal državnemu zboru v obravnavo in sprejetje po skrajšanem postopku. V skladu s pobudo bi potomcem slovenskih staršev, ki so bili leta 1991 starejši od 25 let, omogočili priglasitev slovenskega državljanstva še do dopolnjenega 45. leta starosti, medtem ko bi za ostale še naprej ostala sedanja starostna meja 36 let.

IZ REVOZA KMALU NOVI TWINGO. V novomeškem podjetju Revoz so v drugi polovici aprila predstavili proizvodnjo novega modela avtomobila "twingo". Hčerinska družba francoskega Renaulta je edina tovarna, ki izdeluje ta model za svetovni trg. Novi slovenski twingo bo pri nas, v Franciji in Italiji naprodaj že junija, jeseni pa bo na voljo tudi v drugih evropskih državah.

ZA PLEČNIKOV PARLAMENT.

Konferenca Svetovnega slovenskega kongresa za Slovenijo je na državne voditelje, ustanove in vse Slovence naslovila pobudo, da bi v Plečnikovem letu pristopili k postavitvi Plečnikovega parlamenta - Doma slovenske državnosti. Kot je znano, je imel Plečnik za Ljubljano še veliko načrtov. Eden najbolj drznih je bila njegova zamisel o postavitvi parlamenta ob Tivoliju, ki ga je krstil za "katedralo svobode". Skica njegovega parlamenta krasi slovenski "evro" kovanec za deset centov. Predlagatelji pobude poudarjajo, da so se predlogi za postavitev palače v preteklosti že pojavljali, toda v Plečnikovem letu, posvečenemu petdesetletnici arhitektove smrti, ima pobuda poseben smisel, upravičenost in utemeljenost. Dodajajo še, da smo se Slovenci pred šestnajstimi leti odločili, da podobo Plečnikovega parlamenta natisnemo na svojo prvo pošto znamko, pred enim letom pa smo se odločili, da jo vtisnemo še na svoj novi denar, ki kroži po Evropi. Poleg knežjega kamna se je realno sicer neobstoječi Plečnikov parlament potemtakem že uveljavil kot eden ključnih slovenskih narodnih simbolov. Zdaj moramo zbrati pogum, da zamisel, ki nas že kot podoba navdaja s tolikšnim ponosom, tudi zares uresničimo.

KOROŠKA MLADINA O DVOJEZIČNIH NAPISIH.

Predstavniki slovenskih študentskih klubov v Avstriji in slovenskih mladinskih organizacij na avstrijskem Koroškem so konec aprila na kanclerja Alfreda Gusenbauerja in predsednika države Heinzla Fischerja naslovili odprto pismo. V njem so zahtevali dosledno in enakopravno dvojezičnost po teritorialnem načelu, ko gre za dvojezičnih krajevne table. Opozorili so, da je avstrijska vladna koalicija v svoj program zapisala, da namerava vprašanja dvojezičnih topografskih napisov urediti do letošnjega poletja. Poudarili so, da gre pri dvojezičnih napisih za načelno enakovrednost in enakopravnost slovenskega jezika v javnosti. Zato zahtevajo dosledno postavitev dvojezičnih krajevnih tabel po teritorialnem načelu. Pri tem dodajajo, je bilo dvojezično ozemlje avstrijske Koroške leta 1955 ob podpisu Avstrijske državne pogodbe določeno z območjem veljavnosti zakona o dvojezičnem šolstvu. Obenem so oba najvišja predstavnika države zaprosili za pogovor.

TRINKOV ZBORNİK.

Sredi aprila so v Ljubljani predstavili zbornik posveta: Mons. Ivan Trinko (1863-1954) - spodbujevalec spoznavanja in dialoga med kulturami. V njem so zbrana predavanja, ki so potekala oktobra 2004 v Vidmu in Špetru. Zbornik podrobno predstavlja znanega zamejskega duhovnika Ivana Trinka, ki je bil zavzet dušni pastir in teolog, obenem pa se je ukvarjal z literaturo, glasbo, s filozofijo, prevajalstvom, z geografijo, aktivno politiko in še s čim. Trinko je pri svojem delu vedno upošteval dva osnovna vidika: verskega in narodnega.

ŽIVLJENJA SE JE TREBA VESELITI

Pogovor z g. Fredijem Brežnikom, častnim generalnim konzulom RS za NSW, ob njegovem praznovanju 70 let življenja. Rojen je bil 17. maja 1937 v Celju.

Spoštovani g. Fredi, ali naj Vas imenujem g. Alfred, kakor imate zapisano na vizitki, ali ste rajši Fredi; ali ste Fredi samo za prijatelje?

Pri krstu so mi dali ime Alfred, sicer sem pa že od malega vedno bil Fredi oz. Fred med Avstralci, zato sem najrajši Fredi in to za vse.

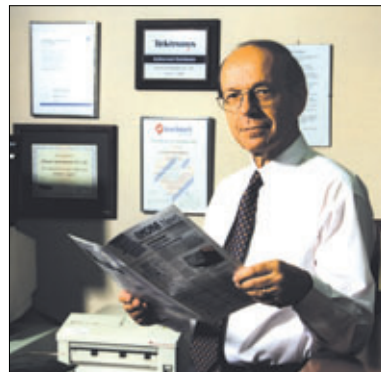
V letošnjem maju boste dopolnili 70 let življenja. Ko gledate nazaj, se Vam zdi, da so ta leta hitro minila?

Niti ne. Zdi se mi, da sem že kar nekaj časa na svetu. Je pa res, da dokler je bila prva številka - desetica 6 pa čeprav ji je sledila 9, nisem razmišljal o starosti, morda bom zdaj bolj pogosto, ko se bo spremenila v 7. Sicer se pa starost pozna že po tem, ker te vedno nekaj boli, nisi več tako pokreten in vse bolj pogosto obiskuješ zdravnika. Ja, vsega je bilo v teh 70-tih letih, lepega in ne tako lepega. V glavnem sem zadovoljen in srečen ter Bogu neskončno hvaležen za vse, kar sem doživel, predvsem pa za zdravje, družino, prijatelje in vero.

Že toliko let živite v Sydneyu. Kje pa je Fredi zagledal luč sveta in kako spominja svojega otroštva, staršev, družine, domovine?

Luč sveta sem zagledal v celjski bolnišnici, drugače sem pa iz Šentjurja pri Celju. Imam še brata Rudija, ki je malo manj kot tri leta starejši od mene. V Šentjurskem Spodnjem trgu, na križišču, kjer se križata glavni cesti Celje – Rogaška Slatina in Dramlje – Sv. Jakob, je stal Brežnikov dom - gostilna, pekarna in druga gospodarska poslopja. Bilo je tudi nekaj posestva. Oče in mati sta to vodila do konca druge svetovne vojne, ko se je za Brežnike marsikaj spremenilo.

Prvi Brežnik, to je bil Vincenc, je prišel v Šentjur iz Šmartnega v Rožni dolini, tam nekje sredi 19. stoletja. Vincenc je umrl leta 1882 pri 33 letih starosti. Po poklicu je bil pek. Moral je biti kar dober in podjeten gospodar, kajti v tem kratkem življenju se je izučil za peka, imel svojo pekarno,

kupil Brežnikovo premoženje in se poročil. V tistih časih so peki, ki so morali že zgodaj zjutraj vstajati, da so imeli takoj zjutraj že svež kruh, prodajali tudi šnaps. Furmani, ki so tudi morali zgodaj na pot, so se pri njem ustavljali za svežo, še toplo zemljo in še kak frakl ali dva za na pot. Z ženo Pepco (Jožefino) sta imela enega sina, Ivana, najinega starega očeta. Ivan je svojo nevesto Katarino, rojeno Roth, pripeljal iz spodnjeavstrijskega kraja Lasee pri Dunaju. Iz tega zakona se je rodil sin Oto, najin oče. Ivan, ki so ga ponavadi klicali Žani, je bil zelo družaben in priljubljen med svojimi vrstniki v Šentjurju. Dober športnik in član Sokola. V prvi vojni je bil kot avstrijski vojak (po činu stari vodnik) v Galiciji. Po vojni je pa v svoji sokolski uniformi na Koroškem propagiral za priključitev k Jugoslaviji – baje koroški Slovenci niso bili preveč navdušeni za to. S šentjurskim borcem za slovensko Koroško, časnikom Franjem Malgajem, sta bila dobra prijatelja. Ivan je umrl leta 1921, ko je očetu bilo komaj 12 let.

Z Ivanovo prezgodnjo smrtjo je gospodarstvo Brežnikovih šlo kar hitro navzdol. Katarina ni imela smisla za kšeft. Vse, gostilno, pekarno in gospodarska poslopja je dala v najem. Oto je bil precej prepuščen sam sebi. Na srečo so ga tete iz spodnjeavstrijskega vzele k sebi za nekaj let; tam je tudi obiskoval osnovno šolo. Vrnil se je in se vpisal v celjsko gimnazijo. Pri Brežnikovih je šlo na boljše šele, ko se je oče poročil. Njegova žena, Marija, roj. Ocvirk, najina mama, je bila dobra za kšeft. Prevezela je gostilno in vse ostale dejavnosti obnovila. Samo pekarno sta pustila v najemu.

Mama prihaja iz Kalobja nad Jakobom, po domače se je reklo pri Škofovem Anzeku. Bilo je sedem otrok, od katerih je eden že zgodaj umrl. Ker je bila kmetija premajhna za preživetje, je oče Janez delal kot domači mesar po okoliških kmetijah.

Ob nacističnem napadu na Jugoslavijo sem bil komaj tri leta star, zato se dosti ne spomnim tistih časov. Oče je že pred vojno odšel k tetam v Avstrijo in se je vrnil domov, ko so nacisti bili že na oblasti. Mnoge šentjurske družine so nacisti med tem že izselili. Nam so prizanesli, ker je bila stara mati avstrijskega porekla. Je pa malo manjkalo, da nas niso izselili. Očetu so namreč ponudili županstvo, ker je perfektno obvladal nemščino, pa je odklonil. Rešil nas je Šentjurčan, sicer avstrijski major že v prvi vojni, vendar zelo dober človek. Ker je naša hiša stala v središču trga, je okrog nas bilo vedno polno vojske, policije in drugih oboroženih enot v raznih uniformah. Pogovorni jezik je bil nemški – slovenščina je bila prepovedana. Spomnim se, kako so Nemci v naši pekarni sežigali slovenske knjige. Nekoč so očeta poklicali na zagovor, ker ga je nekdo naznanil, da je na sprehodu po parku govoril slovensko s svojima sinovoma. Spomnim se tudi bombnih napadov zavezniških letal na postajo in bližnjo okolico; pa na partizanski napad na policijo, ki je stala diagonalno nasproti naše hiše. Tudi naša hiša je bila deležna nekaj rafalov iz mitraljeza.

Prvi znak osvoboditve izpod nacistične okupacije smo v Šentjurju doživeli, ko je v trg prikorakala mala skupina partizanov, ki je prišla iz drameljske smeri. Na čelu te vojaške formacije je korakal poznani šentjurski zdravnik dr. Svetina s plapojočo slovensko zastavo z rdečo zvezdo v sredini. Osvoboditev izpod nacizma je res prišla, vendar so se za našo družino pričeli težki časi. Spomnim se, ko se je oče na veliko noč leta 1945 od nas poslovil in nama z bratom rekel, da mora od doma in, da se verjetno ne bomo dolgo videli. In res je bilo tako. Prvič sem ga zopet videl leta 1959, ko sem se mu po štirinajstih letih tudi sam pridružil v Avstraliji. Brat Rudi je prispel 18 mesecev pred mano.

Spomnim se tudi, ko sta se kmalu po osvoboditvi pri nas oglasila dva do zob oborožena partizana. Prišla sta kar od zadaj v kuhinjo in povprašala po Mariji Brežnik, najini mami, da mora z njima. Stara mama Katarina je protestirala, rekoč: »Ne, zmotili ste se, po mene ste prišli. Jaz sem Nemka in

stara, ona je Slovenka in ima dva otroka, vzemite mene.« Partizana sta vztrajala, da se odlok glasi na Marijo in ne Katarino. In odpeljala sta mamu. Mama je bila v priporu do večera, ko so spoznali napako in jo pripeljali nazaj domov ter odpeljali staro mamu Katarino. Še vedno je protestirala, da jim je že prej rekla, da bi morali njo vzeti in ne mame – korajžna ženska – herojsko dejanje. Stara mama je zaradi članstva v organizaciji 'Kulturbund' dobila leto dni zopora s prisilnim delom in zaplembo premoženja. Čeprav je na obtožnici pisalo, da ni bila aktivni član, ampak, da je že samo pripadnost tej organizaciji dovolj, da se jo obsodi. No, to je bilo uradno na papirju (kopijo obsodbe hranim, dobil sem jo v celjskem zgodovinskem arhivu). Najprej so jo odpeljali v taborišče na Teharjih od tam pa v 'Titov lager' Studenci pri Mariboru, od koder se ni več vrnila. Mama je staro mamu pogosto obiskovala in ji nosila hrano in toplo obleko ter posteljnino. Večji del tega stari mami ni prišlo v roke. Pri enem izmed teh obiskov jo je stara mama objela, jo poljubila in rekla: »Mici, danes me zadnjič vidiš in ne hodi več sem«. Mama je vkljub temu prišla še enkrat in vprašala po Katarini. Rekli so ji, da naj gre domov in ne povprašuje po njej, če hoče sama sebi dobro. Na nagrobniku v Šentjurju piše: »Katarina Brežnik, roj.10.5.1880, pogrešana 1946.« Ko so komunisti videli ta napis, so zahtevali, da ga mama izbriše. Tega ni storila in napis je ostal. Kmalu za tem je mama zvedela iz zanesljivih virov, da nas mislijo naslednji dan izseliti, baje v Avstrijo. Hitro je organizirala, da nas je ponoči sosed odpeljal proti Kalobju, kjer smo se kakih šest mesecev skrivali, dokler ni bilo varno vrniti se domov. Da nas niso izselili, so ji pomagali kalobški partizani, ki so mamu dobro poznali. Njen brat Ivan (Anzek) se po bolniškem dopustu z ruske fronte ni hotel vrniti tja, rekoč, da če že mora umreti, bo rajši umrl na domači zemlji kot v Rusiji. In tako se je tudi zgodilo, padel je od nemškega rafala v glavo na Kalobju - po treh mesecih partizanstva. Mama je včasih bila kar preveč hrabra. V naši gostilni, ki je bila takrat že podržavljena in mama tam samo uslužbenka, je visel nad vrati križ. Poznani šentjurski komunistični funkcionar je zahteval, da ga mama odstrani. Odgovorila mu je, da je ta križ že tam visel, ko je ona prišla k hiši in, da ga ne bo snela; če mu pa ne paše, ga pa naj kar on sname.

Prepirala sta se tako dolgo, da ga je res snel. Ta isti križ danes krasi in varuje naš dom tukaj v Avstraliji.

Kot že rečeno, komunisti so naše premoženje zaplenili, mami pa pustili, da v hiši živi, dokler je niso okrog leta 1972 -73 podrli. Na tem mestu stoji danes tovarna aluminijastega pohištva Alpos. Spomnim se še tudi, ko sem nekoč prišel za vikend iz Ljubljane domov in sva z mamo izza zavese opazovala, kako so domačini podirali naša poslopja. Z dolgimi trami, oprtimi v zidove in na nekajkratni hu-ruk so steno tako zamajali, da se je podrla. Ves material, hlode, kamenje in opeko so dobili od oblasti zastonj za opravljeno delo. Še danes čutim, kako me je takrat stiskalo pri srcu. Pa, ko sem leta 1972 prvič obiskal staro domovino, skupaj z ženo Jeni in obema sinovoma, sem ob obisku Šentjurja videl našo hišo, ki je bila že v procesu podiranja, brez oken in vrat. Spomnil sem se, kako je med vojno partizanski mitraljez hišo preluknjal – tako nekako je izgledala hiša zdaj. Največje razočaranje je seveda nad domačini, ki so tako požeruško in brez sramu odvažali, kar so pač lahko naložili, saj so dobro vedeli, čigavo je vse to.

Osnovno šolo sem obiskoval v Šentjurju (dva razreda nemške), nižjo gimnazijo v Celju in v Ljubljani končal srednjo tehnično šolo, oddelek za elektrotehniko – šibki tok.

Po končanem služenju vojaškega roka sem zaprosil za izselitev v Avstralijo in po nekaj mesecih, 1. aprila 1959, tudi odpotoval iz Genove z italijansko ladjo Oceanijo. Po 33 dneh vožnje sem 4. maja prispel v sydneyško пристanišče.

V Sydneyu sta me pričakala oče in brat Rudi, ki je v Avstralijo prišel 18 mesecev pred mano. Po kosilu v restavraciji Fijakar na poznanem sydneyškem Kings Crossu, sta me najprej odpeljala nakupovat potrebščine, ki jih bom potreboval pri delu, ki mi je bilo že zagotovljeno na jezu Warragamba Dam. Kupila sta mi močne delavske visoke čevlje in nekaj orodja. Še sanjalo se mi ni, zakaj bom vse to potreboval. Bila je že tema, ko smo z vlakom prispeli v Penrith. Od tam pa s taksijem skozi gozd oz. avstralski bush nekam v hribe. Obdajali so me čudni občutki, rekel bi skorajda strah. Začel sem dvomiti v svojo odločitev, da sem imigriral v Avstralijo, še posebej, ko so mi pokazali šotor, ki bo od naslednjega dne

naprej moje novo prebivališče in, ko si bom imel priliko napolniti slamarico. »Nocoj boš pa kar pri meni v baraki«, je rekel Rudi. Ko sem si naslednji dan pripravljaj svoj stanovanjski prostor – šotor, sem pogledal, koliko voltne so žarnice, ki so tako slabo svetile. Ko sem videl, da so samo 24V, sem pomislil, če niso morda namenoma tako nizke voltaže, da si nebi kdo slučajno umislil samomora. Moje začetno razočaranje se je razblinilo, ko sem prejel svojo prvo plačo. Po 18 mesecih dela kot 'Electronic technician' na Warragamba Damu sem dobil službo na glavni upravi Water Boarda v Sydneyu, najprej kot tehnični risar in pozneje kot 'Technical officer'.

V Sydneyu ste si ustvarili lepo družinico, ki zdaj raste že v tretji rod.

Ja, ko sta oče in Rudi kupila hišo v sydneyškem predelu Randwick, kamor sem se tudi jaz preselili in se mi je kmalu zatem še pridružila, takrat že moja žena, Jeni, se je za nas vse življenje normaliziralo. Z Jeni sva se namreč poročila 'by proxy' (po zastopniku), zato, da je lahko prišla za mano hitreje in brez težav - pri civilni poroki v Sloveniji me je zastopal stric. Seveda sva poroko ponovila v Sydneyu, ko naju je poročil dr. Mikula. V Sydneyu sem potem lahko nadaljeval s študijem, ob delu seveda, in se izpopolnjeval na področju elektronike.

Rodila sta se nama dva sinova, starejši Fredi in mlajši Marko. Oba sta poročena. Fredi in žena Erin imata dva sinova – Aleksandra, ki je 14 let star in Dominika, ki jih ima 12. Marko in

žena Caroline imata tudi dva otroka – Juliana in Sophie, ki sta 8 in 6 let stara. Oba sinova delata v družinskem podjetju Emona Instruments Pty Ltd, Fredi, inženir elektronike, kot tehnični direktor in Marko, diplomirani komercialist, ki se ukvarja s trženjem in splošnim vodenjem podjetja. Vsi štirje vnuki obiskujejo katoliške šole: Aleksander in Dominik St. Aloysius College, Milson Point, Julian in Sophie pa Sacret Heart v Randwicku.

Ko gledam zdaj Vaš tretji rod, ne morem kaj, da se ne bi spomnil velikih časopisnih oglasov v glasilu Slovenskega društva Sydney (SDS): Akcija za dom! Za koga? Za našo mladino!

‘Akcija za dom’ je imela pomembno vlogo pri pridobitvi slovenskega doma, kot ga poznamo danes, za Slovensko društvo Sydney. O tej vlogi se danes malo ve in tudi ne omenja več, oziroma se ji ne daje zasluženega priznanja. Res je bilo že pred Akcijo za dom nekaj poskusov – hiša v Newtownu na primer, pa še kaj. V končni fazi se tudi hiša v Newtownu ni obnesla in so jo morali prodati. Akcija za dom se je ustanovila julija 1964 z namenom, zbrati dovolj denarja za najprej nakup zemljišča in potem čimprejšnjo izgradnjo doma. Ustanovitelji so bili takrat v glavnem mlajši ljudje, izven okrilja SDS, ki so bili mnenja, da takratno vodstvo SDS ni bilo sposobno, oziroma, da niso bili dovolj dobri gospodarji za takšen projekt. Akcija ni imela predsednika in odbornikov, kot je to po navadi v organizacijah. Vsak član Akcije je bil delovni član in to v pravem pomenu besede. Zbirali smo se v župnišču St. Francis v Paddingtonu, kjer je takrat bival pater Valerijan Jenko. Sestanke smo večji del imeli na domu gospe Tončke Vodopivec v Croydon Parku. Ukvarjali smo se v glavnem s prirejanjem zabav in zbiranjem finančnih sredstev – darov. Največ teh zabav je bilo v dvorani St. Francis Hall. Tam smo imeli tudi sobo za sestanke in za tiskanje - imeli smo svoj tiskarski stroj. Večinoma pamfletov, vabil in tudi letno poročilo (razen platnic) smo tiskali sami, da smo prihranili denar. Zabave so bile vedno polne, ljudje so nam zaupali in

Fredi s p. Valerijanom pred kapelico Slovenskega društva Sydney.

tako smo kmalu zbrali dovolj denarja za nakup prvega zemljišča v Horsley Parku. Namen Akcije ni bil zamenjati ali izpodriniti SDS. Nasprotno, namen je bil, da ko bo zemljišče kupljeno, se povežemo s SDS in skupaj nadaljujemo. Vodstvo društva spčetka ni verjelo v naš uspeh, vendar so mnenje spremenili, ko so videli, kako hitro je naš bančni račun rasel. Z društvom smo se končno združili, le da so finance in nepremičnina bili še vedno pod kontrolo zaupnikov (trustees), ki so bili podpisniki na vseh legalnih dokumentih, vključno bančnega posojila za gradnjo doma. Zaupniki so bili p. Valerijan Jenko, g. Vinko Ovijač in moja malenkost. Prvo zemljišče je bilo kupljeno v Horsley Parku, na katerem smo že pričeli z gradnjo doma, vendar je to zemljišče postalo del novega zelenega pasu v širšem Sydneyu. Društvo je v zamenjavo dobilo novo zemljišče v Wetherill Parku, kjer danes stoji dom SDS. Dejstvo je, da brez Akcije za dom danes ne bi bilo SDS s svojim lepim domom, vsaj na tem mestu in v tej obliki, če ne bi bilo Akcije za dom.

Časopisni oglasi: Akcija za dom! Za koga? Za našo mladino! – so bili dobronamerni in iskreni. Tako smo pač takrat razmišljali. Kako pa bo razmišljala druga in tretja generacija, se nam takrat še sanjalo ni. Do bo prišlo do tako hitre integracije in asimilacije nam še na pamet ni prišlo. Upali smo, da bo ta veliki slovenski dom, ki smo ga s tako ljubeznijo in vnemo gradili, za našo mladino tisti magnet, ki jih bo za vedno pritegnil in kjer se bodo še dolgo družili. Sicer pa moramo

priznati, da smo Slovenci domove po Avstraliji gradili tudi zase. Mi, prva generacija, jih je najbolj potrebovala. In, če bi bili vsi domovi zgrajeni samo za prvo generacijo, bi že to bil uspeh. Pa ni tako hudo. Še je upanje – poglejte samo oživitve slovenstva med mladimi v Clevelandu!

Zanima me, kako ste se vključili v intenzivno delo za slovensko skupnost in s kom ste vse sodelovali. Dobro pa se spominjam tudi Vašega dela v Slovenskem šolskem odboru za NSW.

Že kmalu ob prihodu v Avstralijo sva z bratom Rudijem obiskala slovenski dom v sydneyanskem predmestju Woollahra.

Peljal me je tudi v uredništvo slovenskega časnika Žar, ki je bil v neposredni bližini doma. Kmalu sem postal član društva, vendar je to bilo še precej pasivno članstvo. Bolj intenzivno

sem se vključil šele z Akcijo za dom, pa pozneje s šolskim odborom, v katerem sem bil 12 let tajnik. V šolskem odboru je bilo kar dosti dela: priprave sestankov, zapisniki, vedno dosti korespondence, itn. Delo v šolskem odboru je bilo eno izmed najbolj hvaležnih. Takrat je bilo še relativno dosti otrok in mladine, ki so obiskovali državno sobotno šolo slovenskega jezika. Imeli smo kar precej maturantov – tudi oba naša sinova sta maturirala. Je pa bilo tudi dosti dela s prepričevanjem otrok in mnogokrat tudi staršev, da bi pošiljali otroke v šolo, kar pa ni bilo najbolj prijetno. Spomnim se, kako sva z bivšo sestro Mirjam obiskovala slovenske družine in prepričevala otroke in starše, da bi jih pošiljali v slovensko sobotno šolo. Pri neki družini se nama je pripetilo, da sva po dolgem nagovarjanju le uspela prepričati hčerko, da se je odločila, da bo šla v šolo, pa se oglasi oče: »Kaj ji je pa treba vsega tega; toliko, da bo lahko govorila s staro mamo, ko jo bo obiskala v Sloveniji, itak zna dovolj, več ji pa treba ni.« Pomislite samo, kako sva se s sestro Mirjam počutila. Po odhodu od te družine sva se pogovarjala v avtu in drug drugega vpraševala, čemu se sploh trudiva. Ne samo, da sam doživljam razočaranja in izgubo dragocenega časa, tudi staršem greš na živce, ko jih nadleguješ s to 'nepotrebno slovensko šolo'. Pa tudi kaj takega človek preboli in z delom nadaljuje.

Tudi pri SDS sem kot odbornik imel različne funkcije; dve leti sem upravljal in urejal društvene Novice in skrbel za financiranje in tisk lista - društvo takrat ni hotelo finančno prispevati niti za svoj časnik. Šele, ko sem se po dveh letih temu delu odpovedal, so začeli pokrivati stroške lista, kajti to je bil pogoj nove urednice, da prevzame list. Zaradi političnega vmešavanja v naše društveno

delo in življenje s strani 'jugo-slovenskih' oblasti je prišlo do razhajanj v SDS. Osebo sem bil med ustanovitelji Narodnega društva, katerega namen ni bil graditi dom, temveč le pokazati politikom iz stare domovine, da nas ne morejo prepričati in pridobiti za svojo lažno ideologijo. Prirejali smo občasne

zabave (Bale), predvsem ob takrat našem 'državnem prazniku' – 29. oktobru (Razglasitev Slovenskega narodnega sveta, leta 1918) in ne 29. novembra (dan AVNOJ-a).

Seveda je pozneje sledila še angažiranost pri Slovenskem narodnem svetu (SNS – NSW), kjer sem bil dolgo tajnik, Avstralski – slovenski konferenci (ASK), odbornik in delegat za Svetovni slovenski kongres (ASK) v Sloveniji, pri katerem sem bil v prvem odboru izvoljen za člana častnega razsodišča. Ob slovenski osamosvojitvi sva s Stanko Gregorič ustanovila 'Slovensko pismo' in postal sem njegov upravnik, kateremu je sledil 'Glas Slovenije', ki ga je pozneje prevzel Florjan Auser. Takrat sem tudi na lastno pobudo ustanovil Slovenski informacijski urad v Sydneyu, ki je imel važno vlogo v tistem zgodovinsko zelo pomembnem času za našo domovino.

Poleg darovanja svojega časa in sredstev za društveno življenje ste bili vedno velik dobrotnik Cerkev in slovenskih frančiškanov, za kar se Vam tudi sedaj tukaj zahvaljujem.

Slovenske skupnosti v Avstraliji se brez frančiškanov ne bi mogel predstavljati. Slovenska Cerkev in z njo slovenski frančiškani so del naše skupne usode in življenja tukaj. Njihov delokrog ne obsega samo dušnega pastirstva, temveč še cel kup drugih dejavnosti. Skrbijo za bolnike, socialno ogrožene in pomagajo ljudem na vsemogoče načine. S svojimi versko-kulturnimi središči so postavili centre za kulturne in družabne potrebe skupnosti. Za vse to pa potrebujejo delavcev in pomočnikov. Slovenci smo spoznali to in vsak po svoji moči in sposobnosti priskočili na pomoč že od vsega začetka – sicer je pa to tudi naša dolžnost.

Gospod Fredi, od kod Vam ta dar navdušenja

za slovenstvo, za sajenje slovenske kulture v zemljo Južnega neba?

Ne mislim, da bi to bil nekaj velik dar navdušenja. Moram pa priznati, da mi je Slovenija in slovenstvo v mislih ves čas; skorajda vsak prost trenutek, ko moja pamet ni zavzeta s kakšnim drugim delom ali problemom. Marsikdo bi temu rekel domotožje. Morda je? In, če tudi je, pa le ni do take mere, da bi bil nesrečen in nesposoben za delo ter normalno življenje. Nasprotno, srečen sem in ponosen, da lahko rečem, da imam dve čudoviti domovini – Avstralijo, v kateri živim že 48 let in mi je dala vse možnosti, da sva si z ženo Jeni ustvarila lepo družino in lep dom ter Slovenijo, ki je vsepovsod in vedno z mano v mojem srcu in mislih. Od časa do časa jo pa obiščem, da si napolnim rezervoar slo-energije.

Vsi cvetovi prihodnosti so skriti v semenih sedanjosti. Ste upali, pred recimo tridesetimi leti, da boste kdaj priča rojevanju slovenske samostojnosti in državnosti?

Mirno lahko rečem, da se mi še sanjalo ni, da bom to doživel in bom rojstvu slovenske države celo priča. Prisoten v prvem demokratično izvoljenem parlamentu, razglasitvi samostojne slovenske države in na Trgu Republike, ko se je na drogu pred parlamentom zadnjič in za vedno spuščala zastava s petokrako ter na drugem visokem drogu na trgu proti nebu ob zvokih slovenske himne dvigala nova, vsa bleščeča v siju žarometov, velika slovenska zastava z novim slovenskim grbom. To je bil tisti trenutek, ko so mi, in mnogim drugim, in to brez sramu, po obrazu tekle solze sreče. To je bil trenutek, ki sem ga dodal na listo najsrečnejših trenutkov svojega življenja.

Pravijo, da se sreča nasmehne tistemu, ki je nanjo pripravljen. Kdaj ste postali častni generalni konzul in povejte nam kaj o tem svojem delu?

Ob prvem obisku zunanjega ministra dr. Dimitrija Rupla, ko Slovenija še ni imela diplomatskega predstavništva v Avstraliji (*fotografija desno*), sem kot vodja Slovenskega informacijskega urada s posebnim pisnim pooblastilom ministra (kot nekakšna kontaktna oseba ministrstva), na njegovo povabilo spremljal delegacijo. Prisoten sem bil

pri vseh uradnih pogovorih ministra v Canberri in v Sydneyu ter na obiskih pri slovenski skupnosti. Nekega večera, po napornem dnevu v Canberri, ko smo se vrnili v hotel, je minister razlagal, da bi za začetek želeli v Avstraliji imenovati častnega konzula. Kot strela z jasnega neba me je vprašal: »Ali bi Vi to sprejeli?« V zadregi in popolnem šoku sem mu odgovoril, da nimam pojma, kaj konzul sploh dela in da dvomim, če imam za to sposobnosti. Minister je rekel, da me to naj ne skrbi, da bo to že on ocenil in mi dal nekaj časa za premislek. Minila sta dva, če ne trije meseci, ko dobim klic iz kabineta ministra. Vprašal me je, kaj sem odločil. Odgovoril sem mu, da nič, ker zadeve nisem jemal resno in sem mislil, da je bila to le vljudnostna gesta. Dal mi je še nekaj dni, da odločim in mu odločitev sporočim. Družini sem zadevo objasnili in da minister hoče čim prej odgovor. Prišlo je do demokratičnega glasovanja. Najprej se je oglasila žena Jeni, rekoč, da sem že dovolj časa porabil za vse to in da je že čas, da se koncentriram na delo v podjetju. Sledil je mlajši sin Mark, ki se je s svojo mamo strinjal. Odločitev je ostala v rokah starejšega sina Fredija. Dejal je, da je pa to le velika čast in bi morali biti vsi ponosni na to ter očeta podpreti. Sicer pa hujše kot doslej ne more biti, je še dejal. Jeni in Mark sta se spogledala in skorajda enoglasno rekla: »Daddy, saj tudi midva tako misliva«. Tako sem potem postal častni konzul v Avstraliji – prvi predstavnik samostojne države Republike Slovenije v Avstraliji – tudi to je zgodovinski dogodek. Ob obisku bivšega predsednika vlade, zdaj predsednika RS,

dr. Janeza Drnovška v Avstraliji, leta 1998, pa sem bil povišan v častnega generalnega konzula. Ravno letos, 1. julija 2007, bo 15 let te moje častne službe. Prvih 10 let sem bil tudi konzul za Viktorijo, vendar sem zaradi preobremenjenosti zaprosil ministra, da me razreši Viktorije, kar mi je tudi ugodil.

Kar pa zadeva moje konzularno delo, moram reči, da je v glavnem zanimivo, večji del prijetno, zna pa včasih biti tudi neprijetno. Dela je dovolj, tako, da sem praktično skorajda vsak dan polno zaseden. V konzularne dejavnosti spada overovljanje raznih dokumentov – legalnih in drugih; svetovanje strankam o vsemogočih zadevah, od pokojnin, delnicah in državnih obveznicah; prodaji in nakupu nepremičnin; pomoč pri sestavi dopisov in splošno svetovanje o vsemogočih zadevah in težavah, ki jih imajo naši rojaki pri komuniciranju z državnimi in drugimi institucijami v Sloveniji. Potem so povpraševanja in svetovanja na poslovnem področju – pomoč pri iskanju poslovnih partnerjev, proizvodov in uslug v obeh državah; razpošiljanje turističnih informacij, itn. Sodelovanje v konzularnem zboru, obveznosti do drugih organizacij, s katerimi je konzulat povezan, npr. EABC (Europe Australia Business Council), tukajšnjo gospodarsko zbornico in drugimi. Tesno sodelujemo z Veleposlaništvom v Canberri in si pri delu drug drugemu pomagamo. Kot sem že rekel, delo je prijetno, zanimivo in seveda tudi častno.

Leto 2000 je bilo sveto leto našega odrešenja. Za Sydney pa je bilo to izredno odmevno leto z organizacijo poletnih olimpijskih iger. Tudi športniki iz samostojne Slovenije so nastopili. Prepričan sem, da Vam je bilo

Fredri Brežnik, ataše slovenske paraolimpijske reprezentance, v sprevedu z našimi atleti na otvoritvi POI, Sydney - 2000.

to v veliko veselje. Poleg veselja pa ste prevzeli tudi velike odgovornosti, saj so Vas imenovali za olimpijskega atašeja slovenske reprezentance.

O olimpijskih igrah v Sydneyu leta 2000 je bilo že veliko povedanega in napisanega. To delo mi je res bilo v veliko veselje, čeprav kot pravite, je bila to tudi velika odgovornost. Da sem bil imenovan za atašeja obeh, olimpijske in paralimpijske reprezentance, je bila zame izredna čast. Že samo prikorakati na stadion na čelu obeh slovenskih reprezentanc je bil nepopisen dogodek in občutek – enkrat v življenju, ki pa ni dan vsakemu, ataše je samo eden. Poleg tega sem bil odgovoren še za priprave Slovenske hiše, ki je pa posebno poglavje. Celoten projekt s pripravami je trajal skorajda dve leti - pred in po olimpijskih igrah. Delo z atleti je bilo nekaj posebnega, sploh pa s paralimpijci, s katerimi sem imel več stikov – glavne igre so bile mimo in sem imel za njih več časa. Mlada slovenska država je dokazala, da je tudi na športnem področju treba računati z njo - olimpijci so odnesli dve zlati medalji, paralimpijci pa dve srebrni in dve bronasti in obe še mnogo drugih visokih rezultatov. Zavidljiv uspeh.

Tudi Slovenska hiša, ki je bila v središču mesta, je bila velik uspeh. Mnogi kolegi iz konzularnega zbora so o naši predstavitvi na olimpijskih igrah še dolgo časa pohvalno komentirali. »Pa kako ste vse to zmogli?« So vpraševali. »Pa to vas je vendar stalo milijone«, so dejali. Na kar sem jim odgovoril: »Kdo pa pravi, da nas ni?« – seveda nas ni. Skratka, olimpijske igre v Sydneyu so bile vsestransko zelo uspešne.

Rimsko ime za Ljubljano – Emona – ste ponesli v svet podjetništva, saj ste tako poimenovali uspešno podjetje Vaše družine.

Že leta 1972 sva z Jeni registrirala podjetje Emona Enterprises. Na firmo je v glavnem gledala Jeni, kajti jaz sem hodil še v službo. Takrat smo se v glavnem ukvarjali z uvozom elektronskih inovacij (za tisti čas) – žepni računalniki, elektronske ure in manjše stvari darilne narave. Leta 1978 sem zapustil redno službo, registrirala sva podjetje Emona Instruments Pty Ltd in pričela s profesionalnimi produkti, kot so merilni inštrumenti za elektrotehniko in elektroniko

ter tehničnimi učnimi pripomočki za tehnične šole in univerze – moje področje.

V letošnjem marcu je Vaše podjetje Emona Instruments prejelo posebno priznanje, ki ga je sprejel Vaš sin Alfred.

Emona Instruments je vseh teh letih obstoja (29 let) precej spremenila svoj profil in tudi program produktov. Poleg uvoza smo pričeli tudi s produkcijo raznih učnih sistemov; tako smo pred 19 leti pričeli s produkcijo TIMS-a (Telecommunications Instructional Modeling System), tehnični pripomoček za učenje telekomunikacij za univerze. Oblikovanje in produkcijo vodita sin Fredi in njegov dolgoletni prijatelj in kolega še iz NSW univerze, Carlo Manfredini. Priznanje, ki ga omenjate (Highly Commended in the Learning Section of the Secrets of Australian ICT Inovations 2006), sta prejela od senatorke in ministrice The Hon Helen Coonan, Minister for Communications, Information Technology and Arts. No, vsekakor je to lepo priznanje, na katerega smo vsi ponosni.

Tudi Vaš brat Rudi ima v Sydneyu Emono!

Rudi ima še vedno podjetje Emona Electronics Pty Ltd, ki pa v glavnem posluje pod imenom Emtronics. Njegovi produkti so za specializirano tržno nišo - visokofrekvenčnih ojačevalnikov pod tržno znamko Emtron.

Življenja se je treba veseliti – za nazaj in za naprej! Kako boste praznovali svoj 70. rojstni dan?

Na svojem domu v krogu družine.

Fredi z ženo Jeni sta močan, zaveden in veren slovenski par. Ko sta še oba tako močno vpeta v zahtevno delo, kako se najdeta kot stari ata in stara mama?

Ja, verjetno tako, kot vsi stari ateji in stare mame. Vesela in srečna sva, da so tako navezani na naju. Do neke mere se ponavlja zgodba, ko sta najina sinova bila otroka. Samo, da imam jaz osebno zdaj več časa, kajti, ko sta naša dva hodila v šolo, je bila služba, študij ob večernih urah in polno drugih obveznosti. Zdaj šele vidim, kaj vse sem takrat zamudil. Staršem pomagava, kolikor se da.

Povabljeni sva na šolske prireditve, vikend šport, šolske maše za učence in stare starše, itn.

Ja, lepo je biti stari ata in stara mama.

Fredi, na zdravje in prisrčna voščila ob praznovanju 70. rojstnega dne v zahvalo Bogu za vsak dan in naj Vam Vsemogočni nakloni še veliko veselih, zdravih in uspešnih let v krogu razširjene družine, slovenskega občestva v Avstraliji in mnogih prijateljev po širnem svetu!

Lepa hvala za Vaša voščila in dobre želje.

Pogovarjal se je p. Ciril.

Frediju Brežniku za 70-letnico

**Da Fredi si dočakal let
nič manj kot sedemkrat deset,
res težko je verjeti!
A najbrž bo že res,
da nekaj let je vmes
odtlej, ko si začel živeti.**

**Tvoj mesec, sončni maj,
prinese sreče naj
in ljubega Ti zdravja!
S Šentjurja in iz vseh strani
goreče vsakdo Ti želi
in Te srčno pozdravlja!**

**Ne mož samo, Ti si možak
in poštenjak in narodnjak,
ki za družino, narod vse žrtvuje.
Ostani dolgo korenjak,
slovenske skupnosti očaj,
ki vedno še načrte kuje!**

**Prijatelj dobri, dragi naš,
zaslug za vse nebroj imaš:
jih kdo dovolj Ti vrača?
Zato naj dobrotljivi Bog
Te var'je vedno vseh nadlog,
in Ti stotero vse poplača!**

**Naj rožice v pozdrav cveto,
naj ptički sladko Ti pojo,
Te spremlja Mati sveta!
Molitev z naših src kipi,
goreče vsakdo Ti želi:
Bog živi Te na mnoga leta!**

**Tvoja hvaležna družina, sorodniki in prijatelji
(Edi in Milena Gobec iz ZDA).**

p. Darko Žnidaršič OFM
 p. Valerijan Jenko OFM, OAM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
 313 Merrylands Road, PO BOX 280
 MERRYLANDS NSW 2160
 Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
 Mobile: 0409 074 760; 0419 236 783
 Fax: (02) 9682 7692; E-mail: darko@pacific.net.au
 valerian@pacific.net.au

Veliko število slovenskih vernikov se je zbralo na cvetno nedeljo pri blagoslovu butaric in oljčnih vejic in pazljivo smo spremljali branje pasijona, kjer so izbrani bralci predstavili dogodke izpred dva tisoč let. Mešani pevski zbor je lepo zapel in že smo bili v velikonočnem času, pri blagoslavljanju jedil in himnah-hvalnicah

Bralci pasijona na cvetno nedeljo: Danica Petrič, Franc Mramor, Pavle Letnar in Tone Šajn. (Jože Košorok je bral pri oltarju).

»Jezus je vstal, veselimo se ...«
 Pirhovanje smo letos imeli prvič na velikonočni ponedeljek popoldne, po sveti maši, namesto zvečer, ko veliko ljudi že težko vozi domov v temi. Tretja delovna skupina nam je pripravila bogato kosilo, sekali smo pirhe, žrebali nagrade pri loteriji in poslušali veseli glas harmonike, ki jo je raztegnil Janez Žust in prav prijetno nam je bilo. Le škoda, da ni bilo več otrok. Mladi ljudje so

se navadili, da gredo z mlado družino na praznične dni na izlete in obiske in le malo jih vidimo na cerkvenih prireditvah. Naslednjo nedeljo, na belo nedeljo, so bili predstavljeni prvoobhajanci z družinami. Tudi ti obredi vse bolj prehajajo v roke šolskih verskih skupnosti; kjer otroci obiskujejo

katoliške šole, tam pogosto opravijo tudi prvo sveto obhajilo in sv. birmo. Nekaj pa jih je bilo predstavljenih tudi v naši cerkvi. To so bili: John Murray, Dominic Mc Auley in Mateja Lukežič s starši in družinami. Drugi pa so se začeli že pripravljati na sv. birmo, medtem ko smo se začasno poslovili od našega patra Darka, ki odhaja po službeni dolžnosti v Slovenijo in mu zaželeli srečno pot.

Pater Valerijan je začasno podpiral vse štiri vogale v verskem središču v Kew v Melbournu medtem, ko je tam pater Ciril prestal zahtevno operacijo. Hvala Bogu, videti je, da je pater Ciril z Božjo pomočjo in nekaj dobrimi zdravniki

Križev pot: zadaj: Olga Konda, Amanda Nolan, Tone Konda, Jožica Modrijančič, Jože Marinčič, Robert Šuber, Francka Jamšek. Spredaj: Olga Lah, Danica Petrič, Mari Lipec, Lojzka in Lojze Husarek, Tončka Stariha, Ivanka Žele, Anica Šajn, Teja Bavčar in Judita Skubla.

Družinska maša za materinski dan.

Prvoobhajanci John Murray, Dominic McAuley in Mateja Lukežič s starši in družinami ter katehistinjo Claro Brcar.

srečno preстал nadloge in je spet na nogah, naš pater Valerijan pa se je vrnil domov v Merrylands, kjer bo sedaj podpiral vse štiri vogale našega verskega središča. Bog daj obema zdravja in moči, da bosta vse to zmoгла!

V verskem središču Merrylands smo praznovali materinski dan z družinsko mašo in nastopom učencev Slomškove šole, ki so pripravili mamiciam ljubezniv program. Pri maši je prepeval ženski pevski zbor »Južne Zvezde«, po maši pa so malčki pod vodstvom učiteljic Olge Konda in Kristine Šuber peli in recitirali, dve deklici pa sta celo pripravili majhen koncert za dve flauti. Ponosni starši so z veseljem poslušali slovensko besedo iz ust svojih otrok in nič zato, če so se slučajno kdaj malo zmotili - vse kar napravijo, je lepo, kaj ni res tako? Po končanem nastopu je prva delovna skupina pripravila vsem okusno BBQ kosilo v dvorani, pater Valerijan je zaželel vsem mamiciam vesel in zadovoljen materinski dan, ljudje so v družbi prijateljev izmenjali najnovejše novice in nato so se vsi zadovoljni in veseli razšli.

Martha Magajna

Možje pripravljajo kosilo za materinski dan: Mirko Šveb, Ivan Škrajnar in Tone Špiclin.

KRSTI: ALEKSANDER STANISLAV KOPŠE, Brighton-le-Sands, NSW. Oče Stanislav Kopše, mati Elena roj.Kudarenko. Boter je bil Martin Slobodnik ml. St.Raphael Merrylands, 4. marca 2007.

DAVID ERGAVER, Bowral, NSW. Oče Uroš, mati Elizabeth roj.Božičko. Botri so bili Karl Lukežič, Tadeja Ergaver in Milka Stanič. St.Raphael Merrylands, 29. aprila 2007.

Čestitke novokrščencema, staršem in botrom ter njihovim družinam.

Ženski pevski zbor Južne zvezde.

Mešani pevski zbor na cvetno nedeljo.

ZLATA POROKA: Pred kratkim sta praznovala 50-letnico poroke **ALBERT in GABRIJELA (roj. Krtelj) GERŽINA**. Albert je doma iz Velenja, Gabrijela pa s Ceste pri Ajdovščini. Poročila sta se v katoliški cerkvi v Coomi. Sedaj živita v Waverly, NSW.

Zlato poroka sta praznovala tudi **DINKO in IVANKA (roj. Fideršek) ZEC**. Poročila sta se na Reki na Hrvaškem, kjer je bil Dinko rojen. Ivanka pa je po rodu iz Maribora. Sedaj živita v Toongabbie, NSW.

Obema paroma iskrene čestitke ob zlati poroki z željo po nadaljnjih jubilejih.

SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA bo na **GOLD COAST** v soboto, 30. junija 2007, ob 4. uri popoldne na klubu **LIPA**, 207 Currumburra Road (vogal Cotlew St.), **ASHMORE QLD**.

Na slovenskem klubu PLANINKA V CORNUBIJI bo slovenska sveta maša v nedeljo, 1. julija 2007, ob 10.30 dopoldne.

Rojaki, obvestite se še med seboj glede obeh maš na Lipi in Planinki. Hvala!

POKOJNI:

V nedeljo, 4. marca 2007, je v starostnem domu Bellhaven-Wellington NSW umrla **ANTONIJA (Tončka) VODOPIVEC**. Rojena je bila 20.12.1920 v Cerknici. Bila je hči Antona in Marije roj. Logar. Leta 1944 je v Ljubljani študirala biologijo, ki pa je zaradi vojne ni končala. Leto pozneje je odšla v Trst, od tam pa kmalu v Avstralijo. Dolgo časa je živela v Sydneyu in bila zavzeta za vse, kar je slovenskega. Spoštovala je delo Slovenskega društva. Spominjamo se jo kot odlično učiteljico slovenskega jezika za otroke. Spremljala je petje na harmoniju pri raznih službah Božjih v Sydneyu, Croydon Parku, itd. Pred leti se je preselila v kraj Lue, kjer je kupila farmo in gojila veliko raznih zdravilnih zelišč. Pokojnica v Ljubljani zapušča sestri Milko in Vido ter nečakinji Ljudmilo in Alenko. Pogrebne slovesnosti so bile v Wellingtonu, nakar je sledila upepelitev, pepel pa je raztrošen po okolici.

27. aprila 2007 je v St. Joseph bolnišnici v Auburnu NSW umrl **EUGEN BRAJDOT**. Rojen je bil 30.01.1930 v kraju Mossa (Moša) pri Gorici (Italija). Bil je sin Gervazija in Olge roj. Sfiligoj. Poročen je bil z Ado, ki je po rodu iz Medane in je umrla pred petimi leti. Eugen je bil kot mlad fant v malem semenišču v Gorici. Ko je šel s prijateljem čez mejo v Slovenijo, ju niso več

Poslovili smo se od našega patra Darka, ki je odšel po službeni dolžnosti v Slovenijo in mu zaželeli srečno pot.

Tretja delovna skupina na pirhovanju: Sonja Fisher, Štefan Trstenjak, Justi Ribič, Micka Nemeš, Angela Trstenjak, Lojzka Husarek, Ana Kolenc, Lojze Husarek (Jože Nemeš manjka na sliki).

pustili nazaj v Italijo. Eugena smo poznali kot dobro osebo. Zaposlen je bil v tekstilni tovarni, kjer je barval blago. Rad je pomagal pri gradnji cerkve in z darovi na način, da ni vedela desnica, kar dela levica. Bil je velik ljubitelj narave. Poznal je in gojil razna zdravilna zelišča. Rad je prihajal k maši, kolikor mu je dopuščalo zdravje. Resneje je bil bolan le nekaj tednov. Ko sem ga obiskal, sem mu podelil sv. maziljenje in popotnico, že prej pa večkrat sveto obhajilo. Mirno in vdano je prenašal trpljenje in čakal, kdaj ga pokliče Gospod. Pokojni zapušča sina Jurija, svakinjo Majdo Pavlovec, druge sorodnike in prijatelje. Pogrebna maša je bila v kapeli sv. Mihaela nadangela blizu starega slovenskega pokopališča.

Pokopan pa je bil na novi del našega pokopališča Rookwood, kjer počiva v miru.

V soboto, 17. marca 2007, je na svojem domu v St. Mary's NSW, umrl **JOHAN IVAN STANJKO**. Rojen je bil 15.08.1915 v Lazah - Tuhinj pri Kamniku. Žena Ana, roj. Colja je umrla pred petimi leti. Pogrebna maša je bila

22.03. v cerkvi v St. Mary's, pokopan je bil na lokalnem pokopališču. Pokojnik zapušča v Melbournu nečaka Jerneja Podbevška.

V sredo, 9. maja 2007, je v Breaside bolnišnici v Fairfieldu NSW umrla **MARIJA PAULA LUKEŽIČ roj. Vrzel**. Luč sveta je zagledala 06.06.1949 v Mariboru. Bila je hčerka Stanka Vrzela, po rodu iz Vidma pri Ščavnici in Vide roj. Mlakar, ki je po rodu s Ptuja. Marija je prišla v Avstralijo s starši in sestrami leta 1957. Osnovno šolo je obiskovala v farni šoli Srca Jezusovega v Cabramatti, gimnazijo pa v župniji Matere Božje svetega rožnega venca v Fairfieldu. Nato se je vpisala na TAFE college v Granvillu, kjer se je usposobila za knjigovodkinjo in računovodkinjo. Kmalu je dobila službo v tej stroki in jo opravljala vse do bolezni pred nekaj leti. Leta 1970

se je pri sv. Rafaelu poročila z Mirkom Lukežičem, ki je porodu iz Vavpče vasi pri Semiču. Družina Lukežič prihaja redno k slovenski maši v Merrylands, mož Mirko pa je že dolga leta član našega mešanega pevskega zbora. Družina je vedno pripravljena pomagati, kjerkoli je potrebno. Pokojna Marija zapušča poleg moža Mirka, sina Paula, ki je poročen z Grace, sina Karla, ki je poročen z Donno ter hčerko Vesno, ki je poročena z Igorjem Pochem; vnuke Matejo, Dejana, Tatiano, Lariso in Natalio, sestri Vido Matkovič in Nado Špehar, sestra Kristina pa je umrla pred osmimi leti. Poleg teh zapušča še šest nečakov in nečakinj. Pogrebna maša za pokojno Marijo je bila darovana pri sv. Rafaelu v Merrylandsu v ponedeljek, 14. maja, pokopana je bila na slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

MY EXPERIENCES AT GALLIPOLI

Welcome to English Mass, dedicated as it is this morning with ANZAC day approaching on Wednesday, to honouring the bravery and sacrifice of members of the Australian and New Zealand Army Corps, and of all those who have served their country. My wife Tanya and I were fortunate enough in June of last year to travel to Turkey and visit Gallipoli, the place of course where the ANZAC legend was born some 92 years ago. Andrejka Andrejaš has asked me to spend a few minutes this morning reflecting on Tanya's and my experiences at Gallipoli, as a prelude to mass – I thank her for this opportunity.

The Gallipoli Peninsula lies at the mouth of a narrow stretch of water called the Dardanelles, an area of great strategic importance. In fact, the ancient and legendary Greek city of Troy (made famous recently once again by the Eric Bana and Brad Pitt movie) was built nearby, and was successful in its day due also to its position at the mouth of the Dardanelles. Sadly, humans have been quarrelling over this stretch of water for many years. So, there is a tremendous sense of history and tragedy in this part of the world.

The Peninsula is now a national park, being as it is the final resting place of the 116,000 Turkish and allied troops who died there. Both Tanya and I found it to be a remarkably peaceful, serene, sacred and even beautiful place despite its horrific past. The geography is interesting – there is a thin coastline dotted with little coves with calm, clear, shallow waters. Anzac cove is one of these – easily missed if not pointed out to you.

Graves and memorial gardens dot this coastline – including one beautifully maintained garden that is planted with Oak trees (symbolising war), Olives (symbolising peace), and Rosemary (symbolising remembrance). From this coast line, rising up almost immediately and about 190 odd metres, are the cliffs the ANZACs scrambled up. Beyond these as the land levels out at the top, the terrain is rough, thinly wooded and covered with scrub.

As most of you know, Anzac cove was not the intended landing site – the nominated spot was just a few kilometres down the beach. Even our tour guide, an ex Turkish Army Officer and fiercely nationalistic man named Haydar, admitted that given how well and bravely the ANZACs fought, had they landed at the correct spot – which was a broad beach opening out onto flat country; the outcome of the campaign may well have been different.

As an Australian at Gallipoli I never once felt awkward or unwelcome. I had thought this may be the case, after all – Australia was an invading force. However, completely the opposite was true. There is a tremendous sense of camaraderie with and respect for the Australians. In a strange way, the Turks feel indebted to us, given a General by the name of Ataturk, who rose to prominence during the Gallipoli campaign went on to become the founder of the fledgling Turkish nation, and a universally loved man. In other words, without Gallipoli, the Turks feel that they might never have become a unified nation.

A quote by Ataturk is written on a large plaque

near ANZAC cove, and I'd like to share it with you now to give you a sense of the kind of man he was:

"Those heroes that shed their blood and lost their lives ... You are now lying in the soil of a friendly country; therefore rest in peace. There is no difference between the Johnnies and the Mehmets to us where they lie side by side here, in this country of ours ... You, the mothers who sent their sons from far away countries; wipe away your tears. Your sons are now lying in our bosom and are in peace. After having lost their lives on this land, they have become our sons as well."

The total amount of land that the ANZACs controlled during the 8 bloody months of the campaign didn't increase much from that captured on the first day, around 2 square km. In essence that was the beach front, the cliff face I've described, and up to a flat section at the top – a place known as Lone Pine. The horrors of the fighting that took place at Lone Pine are barely imaginable. Opposing trenches, which are still there today were only a few metres apart / when the bullets ran out soldiers would attack each other with bayonets and fists. There is a museum at the Gallipoli Peninsula that shows a number of examples of Australian and Turkish bullets that had actually hit one another head on and melted into one, such was the proximity of the fighting. Yet in the midst of this madness, there were many stories of mutual respect for the injured, trading of cigarettes and chocolate and the like. There is in fact a lone pine at this site, but not the original tree that was there in 1915. Rather it's a third generation pine tree. Fearing he would die, an Australian soldier had sent some seeds from a pine back to his mother in Australia, as something by which she could remember him by. The mother kept and planted these seeds, then gave some to the Turkish government, who planted them as a gesture of this mothers love for her son and as a mark of remembrance. Being at Gallipoli reminded Tanya and I that we must remember the lesson that war is terrible and the costs incalculable. While war may sometimes be or seem unavoidable, this cost demands that we do our utmost to settle differences peacefully and provide security for our people and interests without the resort to arms.

While it is impossible to generate accurate figures, best estimates are that between 500 million and 1 billion people have been killed in wars throughout history. Between 500 million and 1 billion – that's an incredible number, and equal to 375 times the current population of Slovenia. Throughout the various campaigns Australia has been involved in, we have lost approximately 100,000 service men and women.

Let us remember that we are here to commemorate those who out of a sense of service and duty have staked their own frail mortality for the benefit of others. We recognise the nobility of their sacrifice and commit ourselves to preserve their legacy. We thank you. We will never forget you.

Rudi Črnčec, Sydney NSW

Pismo iz Amerike

Spoštovana Marija Anžič!

Ponoči sem prebral novo, kot vedno zanimivo številko Misli in v njih tudi bogat pogovor (hvala Bogu in Vam, ne "intervju") z zaslužno gospo Drago Gelt. Veliko truda in ljubezni vlagate v list (in še marsikaj) in vedite, da to mnogi cenimo, čeprav smo Slovenci navadno bolj sramežljivo skopi s pohvalami in spodbudami.

Izvedel sem tudi nekaj več o bolezni p. Cirila in mu iskreno želim hitrega in popolnega okrevanja, saj ga katoliška in slovenska skupnost še tako zelo potrebuje. Vse dobro tudi marljivi gospe Oppelt. Izkupiček iz pošiljke učbenikov smo v celoti namenili Mislim, v kolikor seveda gredo knjige v promet.

Naj Vam ob zahvali za Vaše zvesto delo iskreno poželim še blagoslovljene, milosti polne, zdrave in vesele Velikonočne praznike.

Vas prisrčno pozdravljam, vdani Eddi Gobec, iz trenutno zasnežene Amerike.

Spoštovani g. dr. Eddi Gobec!

Hvala za Vaša velikonočna voščila in pohvalo Mislim. Trudimo se, kolikor se ob vsem drugem delu da, še za naše Misli. Hvala pa Vam za vse Vaše obsežno in pomembno delo ne le za ameriško slovensko skupnost, ampak kar za celotno slovensko občestvo v domovini in tujini. Iskrena zahvala za vso Vašo podporo Mislim in Baragovi knjižnici. Bog Vas živi in ohranjaj!
Marija Anžič in p. Ciril

IZ KLUBA PANTHERS - TRIGLAV

piše Martha Magajna, Public Relations Officer

ANZAC DAN V KLUBU PANTHERS-TRIGLAV

Po dolgoletni tradiciji tudi v klubu Panthers-Triglav slavimo ANZAC DAN, ko počastimo spomin vseh padlih pripadnikov vojaških sil Avstralije in Nove Zelandije, ki so se borili za pravico in svobodo, hkrati pa tudi spomin vseh padli

vseh narodov, ki so umrli za dobro in pravično stvar. Ob sončnem zahodu se je zbralo veliko število ljudi k svečanosti na dvorišču kluba, kjer

Pokrovitelja tekmovanja sta bila podporni člana balinarjev Peter Berginc in Helena Valenčič v spomin pokojnemu možu-balinarju Francu Valenčiču.

Zmagovalci tekmovanja so bili: Marica Vrh, Tone Šuštar, Karlo Samsa in Karlo Lenarčič. Čestitamo!

stoji kip slovenskega pisatelja Ivana Cankarja. Dekleta pevskega zbora »Južne Zvezde« so zapele avstralsko in slovensko himno (**fotografija zgoraj**), pater Valerijan Jenko iz verskega središča Merrylands pa je vodil molitve za pokoj duš vseh padlih, hkrati pa tudi prosil, da bi dal Bog modrost in razsodnost voditeljem vseh narodov, da bi dosegli mir med narodi še v naših dneh. Naš stari prijatelj Ken Chapman je v angleškem jeziku opravil molitve z večno lepimi besedami: »They will not grow old as we will grow old... We will remember them.« Skupaj smo končali z besedami: »Less we forget! Ne bomo jih pozabili!« Ob zvokih trobente je položil venec pred spomenik mladi letalski kadet Daniel Šuber, nakar smo počastili spomin na padle z minuto tišine. Svečanosti so se udeležili tudi zastopniki vseh bližnjih slovenskih klubov, Sydney, Planica Wollongong in Tivoli Newcastle.

Balinarji Triglava so tekmovali za pokal Anzac dneva in zaradi velikega števila tekmovalcev so tokrat morali igrati v četvorkah. Uprava kluba je vsem balinarjem in gostom postregla z dobro večerjo.

BALINARSKO TEKMOVANJE ZA POKAL MATERINSKEGA DNE 2007

Nedeljo pred materinskim dnem so balinarji Triglava temovali za pokal materinskega dne. Pokroviteljici tekmovanja sta bili Maria Leich in Jessica Kukovec. Po čudni sreči ali pa po posebni sposobnosti je pokal materinskega dne osvojila prav Jessica Kukovec, ki je tudi na ta dan praznovala svoj rojstni dan. Pri igri ji je pomagal tudi soigralec Lojze Mezgec. Čestitamo Jessici za rojstni dan in za osvojitvepokala!

POTOVANJE PO POGORJU V PENROSE PARK K FITZROY FALLS IN V WOODSIDE WINERY

V četrtek, 15. marca 2007, smo se odpravili na potovanje po manj znanih krajih, ki bi jih lahko skupno označili z naslovom "Highlands", hribovje od Sydneya proti Mittagongu, Mossvale in Bowralu. Veliko je še ljudi, ki so samo slišali o Penrose Parku, kjer poljski bratje pavlinci dajejo zavetišče mednarodni zbirki kapelic, v kateri domujejo svetniki, zavetniki različnih narodov. V zanimivi zbirki je tudi slovenska kapelica,

posvečena blaženemu škofu Antonu Martinu Slomšku in kamor pogosto romajo slovenski verniki iz Sydneya, Canberre, Wollongonga in drugod.

Po jutranjem okrepčilu smo si ogledali prelepo cerkev, kapelice in na koncu bogoslužni prostor na prostem z votlino, posvečeno lurški Materi Božji, nakar smo se odpravili dalje k slapovom Fitzroy Falls, kjer smo imeli piknik kosilo na prostem.

Leseni hodniki med drevjem, ovijalke, praproti, visoko cvetoče grmičevje in slapovi dajejo vtis, kot bi bili v slavnem pragozdu "rainforest", obdani z naravo in mirom.

Od Fitzroy Falls je le kratka vožnja do Woodside Winery, ki predstavlja visoko kvalitetno in elegantno združitev vinskih goric, vinske kleti in restavracije. Lepo urejene in obdelane vinske trte, kamor seže oko, med njimi cvetoči vrtovi, obdajajo impozantno stavbo s terasami, zelenicami in dvorišči, kjer je videti, da so pripravljene za vsako obliko praznovanj, poroke, konference ali pa samo obiske skupin, ki si zaželi elegantne postrežbe v prijetnem okolju, z odličnimi vini, ki ponavadi sploh ne dosežejo vsakdanjih trgovin, ampak so namenjene naravnost na izvozni trg ali v boljše restavracije. Poskusili smo dobra vina, nakupili vsi po nekaj steklenic za zalogo in se potem počasi vrnili v domači Sydney z obljubo, da se kmalu spet srečamo.

KRIŽARJENJE PO REKI HAWKESBURY

V mesecu aprilu smo se odpravili z avtobusom do пристanišča Kangaroo Point, kjer smo se vkrcali

Zmagovalka tekmovanja za pokal materinskega dne Jessica Kukovec s soigralcem Lojzeto Mezgecom.

Jutranje okrepčilo pred samostanom bratov pavlincev v Penrose Parku.

na ladjo za 3-urno križarjenje po reki Hawkesbury. Med vožnjo so nam iz znanega restavracije na Brooklyn Bridgu pripeljali ocvrte ribe s krompirčkom, solato in sadje pa smo prinesli s seboj. Po kosilu na ladji, ki nam je imenitno teknilo, smo obiskali veliko vrtnarsko središče v Terry Hills. Tam najdeš vse, o čemer si včasih samo sanjal, da boš imel v svojem vrtu, poleg obširnih nasadov, rož in grmičevja pa imajo tudi restavracijo in tam smo prebili nekaj ur ob kavici in občudovanju raznolikega cvetja, zelenja in

pripomočkov, ki pomagajo ustvariti pravljичni vrt.

OBISK JAMARJEV IZ ŠKOCJANSKIH JAM - na materinski dan 2007

Materinski dan je bil v klubu Panthers-Triglav nad vse živahen. Ansambel »The Masters« ima k sreči v svojem programu tudi veliko veselih otroških melodij, saj so do polovice popoldneva zabavali množico otrok, medtem, ko so se odrasli rajši zanimali za nadvse bogato izbiro okusnih jedi, naloženih na samopostrežnih mizah. Klub

Obisk v vrtnarskem središču v Terry Hills.

Alenka Hrib, Peter Krobe - predsednik kluba Panthers-Triglav, Ivan Gerič - predsednik Slovenskega društva Sydney, Tomaž Zorman, Doroteja in Albin Debevc, Stephanie Sauvage - direktorica agencije Impulse Travel in Florjan Auser iz Slovenia Media House.

je bil nabito poln, še celo mize na terasi zunaj so bile polne; na žalost kakih petdeset članov ni dobilo prostora, ker so predolgo odlašali z rezervacijami. Od tega je bilo največ ravno članov Slovencev, ki pogosto mislijo, da ne bo problem dobiti mizo, medtem, ko se drugi bolj potrudijo. Na žalost, ko je enkrat zasedeno, je zasedeno, zato se opravičujemo vsem, ki niso dobili prostora

in obljubljam, da bomo poskušali kmalu zgraditi dodatne prostore v klubu. Na žalost pa uradni mlini tudi meljejo počasi, medtem pa prosimo, rezervirajte drugič pravočasno, da ne boste spet razočarani.

Prav na materinski dan so nas obiskali rojaki iz Slovenije, ki so se mudili na kongresu jamarjev v Viktoriji. V znamenju lepega sodelovanja med klubi jih je z letališča pripeljal predsednik Slovenskega društva Sydney

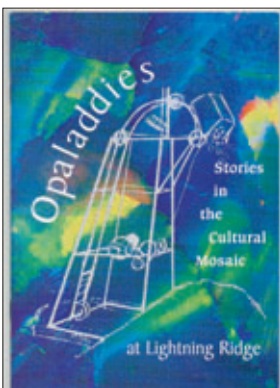
(SDS) Ivan Gerič. Obiskovalci so bili: direktor Škocjanskega parka Albin Debevec z ženo Dorotejo, Tomaž Zorman - vodja naravovarstvene nadzorne službe in sodelavka Alenka Hrib.

Prikazali so nam najprej posnetke Škocjanskih jam v vsej nepokvarjeni lepoti, potem pa tudi posnetke Krasa, kraških vasi in narave, živali in redkih, zaščitenež rož, ki jih najdemo samo na Krasu. Kar pogosto se je zgodilo, da je kdo od gledalcev vzdihnil: "Glej, to je pa pri nas!..." Z vabilom, naj si ob obisku domovine osebno ogledamo lepote parka Škocjanske jame, so se obiskovalci poslovili, saj se je naslednji dan njihov obisk v Avstraliji že končal.

Nova knjiga Cilke Žagarjeve: OPALADDIES

Po popularni izdaji življenjskih zgodb žena "Lovcev na srečo" iz daljnjih opalnih polj Lightning Ridge z naslovom *OPALADDIES*, katere je zbrala izredno marljiva pisateljica *Cilka Žagar*, so končno tudi možje iz Lightning Ridgea prišli na svoj račun. V aprilu 2007 je izšla nova zbirka zgodb v angleščini in sicer "moška verzija" pod naslovom *OPALADDIES* (opal-lads), pod pokroviteljstvom Historical Society of Lightning Ridge, NSW.

V svojih življenjskih izpovedih nam tokrat možje, iskalci opalov, razkrijejo svoj izvor in izkušnje iz rane mladosti, ki so oblikovala njihovo življenje v borbi za obstanek. Vojne in povojne grozote, vsesplošno pomanjkanje in revščina ter politična obsedenost s komunizmom, ki je preplaval Vzhodno Evropo, so mnoge mlade fante v njihovi osebni bitki za biti ali ne-biti pognale čez mejo, v neznano. Najbolj pustolovske pa še dlje, v oddaljeno avstralsko puščino, ki pod svojo suho skorjo skriva čudovito opalno bogastvo. Presenečeni torej

beremo, da jih ni gnala vedno le želja najti zaklad pod zemljo in obogateti čez noč. Med temi možmi je prevladala želja po samostojnosti in svobodi; začeli so novo življenje praznih rok, vajeni težaškega dela, na skopi in izsušeni avstralski zemlji, in se zanesli za preživetje le sami nase...

Med prebiranjem zgodb odkrijemo barvite osebnosti, nekoliko drugačne, ki nekako ne spadajo v utirjeno strujo avstralskega moškega sveta. Lovci na srečo so iznajdljivi svobodnjaki, med katerimi vlada pristno avstralsko

tovarištvo - "mateship", ne glede na narodnost, jezik ali barvo kože. Knjiga podaja resnični kulturni mozaik prebivalstva oddaljenega Lightning Ridgea in je izredno pomemben zgodovinski dokument. Zgodbe je zbrala in izdala *Cilka Žagar* in knjiga *Opaladdies* je na prodaj pri Historical Society v Lightning Ridge.

Cilka, občudujemo Tvoje literarne uspehe in Ti čestitamo!
Jožica Gerden, Mildura VIC

Slovenska oddaja Glas iz Wollongonga, WOX FM 106.9 MG.

V petek, 2. aprila 2007, je minilo 12 let, ko sta se na območju Wollongonga in Illaware prvokrat preko radijskih valov zaslišala tudi slovenska beseda in pesem. Dobili smo priliko lažjega in hitrejšega obveščanja v naši slovenski skupnosti na območju Wollongonga in ostajati v rednem stiku. V začetku leta 1995 se nam je ponudila možnost in brez oklevanja smo se odločili, da je ne smemo izpustiti. Vsako leto imamo tudi Radioton za našo radijsko uro, za kar smo hvaležni naši slovenski skupnosti v Wollongongu, da nam pomaga pri tej nabirki. Uredniki slovenske oddaje smo še vedno Tereza in Vinko Kropič - že 12 let, Ivan Rudolf - 10 let in zadnji dve leti sta se nam pridružila Marica in Karlo Kerčmar.

Sodelavci na radiu WOX FM 106.9 MG v Wollongongu: (Z leve na desno) Karlo in Marica Kerčmar, Ivan Rudolf - predsednik slovenskega kluba v Figtree ter Tereza in Vinko Kropič.

Slovenska oddaja je v Wollongongu na WOX FM vsako nedeljo od 10. do 11. ure dopoldne.

Lep pozdrav iz Wollongonga, Tereza in Vinko Kropič.

IZ SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY poroča Martha Magajna

Proslava materinskega dne v Slovenskem društvu Sydney je bila prijetna mešanica kulture, zabave in športnih dosežkov. Najprej so s kulturnim programom nastopile članice društva. Zdenka But je na kratko predstavila zgodovino materinskega dne in začela kulturni program s Prešernovo pesmijo Nezakonska mati; Zora Johnson in Perina Keen sta si izbrali pesmi iz zbirke avstralsko-slovenske pesnice Marcele Bole, posvečene spominu na mater in nato je tudi ansambel »Fantje treh mest« (Lenti Lenko iz Melbourne, Peter Grivic iz Wollongonga in Rudi Črnčec iz Sydneya) zaigral in zapel posebno pesem materam: Mami, oj mami. Program je pomagala pripraviti Angelca Mikuletič. Proti koncu večera so bile podeljene tudi nagrade balinarskega tekmovanja za pokal materinskega dne, ki si ga je priborila dolgoletna uspešna balinarka Marta Tomšič. Čestitamo! Prisotnih je bilo kar veliko število mladih avstralskih Slovencev, ki so le spoznali, da je najboljši način, kako razveseliti mamo, če jo popeljejo na večerjo v NJEN priljubljen slovenski dom. Predsednik Slovenskega društva Ivan Gerič je zaželel vsem prisotnim mamicam prijetno praznovanje in vsem očetom, da bi mamicam pri praznovanju pridno pomagali.

Fantje treh mest.

Nastopajoče Zora Johnson, Perina Keen in Zdenka But s predsednikom Ivanom Geričem in Angelco Mikuletič.

Pokal materinskega dne je prejela Marta Tomšič iz rok predsednika balinarjev Slavka Prinčiča.

Vabilo na VII. tradicionalno vseslovensko srečanje

v Državnem zboru RS v Ljubljani, 5. julija 2007

Spoštovani,

Komisija Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu organizira VII. tradicionalno vseslovensko srečanje Slovencev zunaj meja Republike Slovenije, ki bo v četrtek, 5. julija 2007 v veliki dvorani Državnega zbora Republike Slovenije, in bo trajalo od **10.** do predvidoma **19. ure**.

Republika Slovenija si prizadeva za čim večjo vključitev **Slovencev z zamejstva in sveta v delovanje slovenskih državnih institucij**:

Pobudo za ureditev predstavništva Slovencev z zamejstva in sveta v slovenskem parlamentu je oktobra 2005 dala Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu. Vseslovensko srečanje je priložnost, da slovenski rojaki ovrednotijo pobudo in predstavijo svoja pričakovanja v zvezi z njihovo večjo politično udeležbo v predstavniškem telesu...

Sveta za Slovence v zamejstvu in za Slovence po svetu kot stalni posvetovalni telesi Vlade Republike Slovenije, ki ju sestavljajo predstavniki državnih organov, institucij, političnih organizacij in organizacij civilne družbe z Republike Slovenije ter z zamejstva in sveta, imata po področni zakonodaji pomembno vlogo pri izdelavi strateških in razvojnih dokumentov ter s tem pri vključevanju rojakov v delovanje slovenske države.

Ustanovitvena seja Sveta za Slovence v zamejstvu je bila januarja 2007, za Slovence po svetu pa bo predvidoma junija 2007.

Vseslovensko srečanje bo priložnost, da člani svetov pa tudi drugi predstavijo svoja pričakovanja in predloge v zvezi z njihovo vključitvijo v delo izvršne veje oblasti...

Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja (ZORSSZNM, Ur. l. RS, št. 43 - 1836/2006) predvideva vrsto ukrepov, s katerimi naj bi se rojaki počutili kot del slovenske države.

Vseslovensko srečanje je priložnost za pobude, predloge in vprašanja, da se zagotovi njegovo čim boljše izvajanje.

Poleg plenarnega zasedanja bo delo razdeljeno v dve temeljni delavnici: za Slovence v zamejstvu in Slovence po svetu. Delo v zvezi z zamejsko problematiko z naslovom **“Slovenci v zamejstvu - del slovenske države”** bo potekalo v dvorani Državnega sveta, delo v zvezi s problematiko Slovencev po svetu z naslovom **“Slovenci po svetu - del slovenske države”** pa v veliki dvorani Državnega zbora.

Tako kot vsako leto bo poskrbljeno tudi za kulturni program, v katerem sodelujejo Slovenci z zamejstva in sveta. Vljudno Vas vabimo, da se vseslovenskega srečanja udeležite.

Lepo Vas pozdravljamo, **mag. Janez Kramberger, predsednik Komisije**

Kristina Zec, udeleženka na Taboru za slovenske otroke po svetu

Draga Kristina,

Upravni odbor Avstralske slovenske konference ti z velikim veseljem čestita, ker si prva, ki boš zastopala slovensko mladino iz Avstralije na Taboru slovenskih otrok po svetu 2007 v Sloveniji!

Tabor organizira Svetovni slovenski kongres že dolgo let; udeleženci Tabora so vedno navdušeni in se radi vračajo ter ohranjajo medsebojne prijateljske povezave. Prepričani smo, da si vredna naše finančne podpore in da nam boš v ponos, ko se spet vrneš med nas.

Prilagamo ček v znesku \$1000- kot ASK prispevek (“sponsorship”) h kritju stroškov potovanja in udeležbe na Taboru.

Želimo Ti veliko novih doživetij v Sloveniji in veselja, predvsem pa srečno potovanje.

Prisrčne čestitke in najboljše želje! **Jožica Gerden - tajnica SSK, Cvetko Falež - predsednik ASK**

Kristina Zec (levo) s prijateljico Karo.

p. Janez Tretjak OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Avenue
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: 08 8121 3869
Fax.: 08 8346 2903
Email: tretjakj@gmail.com

POSTNI ČAS nas je pripravljaj z molitvijo, postom in dobrimi deli na največji krščanski praznik Kristusovega vstajenja. Na cvetno nedeljo se je ob sončnem vremenu zbralo lepo število rojakov k blagoslovu zelenja in v procesiji v cerkev k sveti maši, med katero smo brali pasijon. Za mlade, ki ne razumejo slovensko, je bilo poskrbljeno besedilo v angleščini. Na veliki ponedeljek so se tudi člani naše skupnosti udeležili krizmene maše, med katero smo duhovniki obnovili duhovniške obljube, ob koncu svete maše pa je nadškof razdelil župnijam in verskim središčem narodnih skupnosti sveta olja, ki jih uporabljamo za krst, birmo in bolniško maziljenje. V imenu slovenske verske skupnosti je olja sprejel Tone Jesenko.

Na veliki četrtek je bila sveta maša v spomin na zadnjo večerjo, dopoldne **v domu za ostarele in tudi umivanje nog smo imeli** – zanimivo je bilo, da so med apostoli bile tudi žene; najstarejši "apostol" Felix je bil star 101 leto. Kakšno doživetje je bilo za njih – počutili so se, da nekaj pomenijo za

Cerkev in skupnost. Isti dan je bila sveta maša v naši cerkvi, po maši smo pri molitveni uri prosili za duhovniške in redovniške poklice. Na veliki petek, v lepem sončnem popoldnevu, so bili obredi velikega petka, po končanih obredih pa žalostni del rožnega venca s petjem. Na veliko soboto dopoldne smo zmolili križev pot in

imeli češčenje Jezusa v božjem grobu, popoldne in zvečer so žene prinesle lepo okrašene košare z velikonočnimi dobrotami. Po velikonočni vigiliji letos prvič ni bilo vstajenjske procesije. Na veliko

soboto je pri vigiliji malo rojakov in vsi so starejši, zato smo vstajensko procesijo imeli na veliko noč pred sveto mašo. Lepo sončno vreme je privabilo kar veliko ljudi k sveti maši – otroke pa predvsem želja po iskanju pirhov okoli cerkve. Tisti otroci, ki še niso bili pri prvem svetem obhajilu, so dobili pirh in blagoslov. Lepo bi bilo, če bi starši večkrat prišli k slovenski sveti maši in s tem je tudi dana lepa priložnost za učenje slovenskega jezika.

Po praznikih so se nam ponujale oljke, ki bile letos kar precej polne in za domačo rabo bo dovolj olja. Med delavci so bili mladobudni Vuzmovi vnuki, ki so pridno obirali in pobirali ter šteli, koliko škafov je kdo nabral. Bilo je lepo in sem za ta lep dan hvaležen delavcem, ki so prišli.

Prvo nedeljo v Marijinem mesecu maju smo imeli marijansko procesijo, letošnja je to bila že osemindeseta. Leta 1949 je takratni adelaidski nadškof msgr. Biović občutil, kako so bili novi priseljenci vezani na svojo rojstno domovino in se srečevali s težkim življenjem na petem kontinentu. Organiziral je prvo procesijo in izročil nadškofijo Marijinemu varstvu. Letos smo ob lepem sočnem vremenu poromali tudi iz naše skupnosti z bandero Marije Pomagaj z Brezij z molitvijo in petjem, predvsem pa prošnjo za mir in za nove duhovniške in redovniške poklice. Procesijo je vodil novi adelaidski pomožni škof msgr. Gregor,

prvi škof jezuit v Avstraliji. V pridigi je lepo govoril o Mariji, njenem pomenu v Božjem odrešilnem načrtu in v našem življenju.

POKOJNI:

Našo skupnost je obiskala tudi smrt. V torek, 24. aprila 2007, so našli v hiši mrtvega **RAJKOTA MATOSA**. Pokopan je bil 3. maja na pokopališču v Wilestonu. Rojen je bil 1936 v Bukovcu pri Zgornji Polskavi. Živel je bolj samotarsko življenje. (Hvala gospe Ani Brant, ki je sporočila njegovo smrt).

FRANC LAVRENČIČ je umrl 5. maja 2007 na svojem domu, v 80 letu starosti. Doma je bil iz Primorske. Po vojni je odšel v Argentino se tam poročil z Litvanko. Za našo cerkev je naredil omaro za slovenske spominke – vendar v cerkev je malo prihajal. Naj oba počivata v miru Božjem!

p. Janez

NOVI ELEKTRONSKI NASLOV VELEPOSLANIŠTVA RS

Obveščamo Vas, da je bil elektronski naslov Veleposlaništva Republike Slovenije v Canberri spremenjen. Prosimo, da za potrebe elektronskega komuniciranja z veleposlaništvom namesto prejšnjega elektronskega naslova (VCA@mzz-dkp.gov.si) odslej uporabljate **novi naslov veleposlaništva (VCA@gov.si)**.

Po enakem vzorcu (s skrajšanjem domene z mzz-dkp.gov.si na gov.si) sta bila spremenjena tudi elektronska naslova začasnega odpravnika poslov Gregorja Kozovinca in II. sekretarke Božene Forštnarič.

Fizični in poštni naslov veleposlaništva ter telefonske in faks številke ostajajo enaki.

S prisrčnimi pozdravi,

Gregor Kozovinc, Charge d'Affaires a.i.

Embassy of the Republic of Slovenia

6/60 Marcus Clarke Street
Canberra, ACT Australia 2601

Phone: + 61 2 6243 4830

Facsimile: + 61 2 6243 4827

Email: gregor.kozovinc@gov.si

**KONZULARNE URE BODO V MERRYLANDSU v nedeljo, 15. julija 2007, od 11. do 13. ure.
V KEW bodo konzularne ure v ponedeljek, 16. julija 2007, od 13. do 17. ure.**

p. Ciril A. Božič, OFM
 Marija Anžič, laična misijonarka
Sts.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
 Baraga House, 19 A'Beckett Street
 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Tel.: (03) 9853 7787
 Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
 E-mail: cirilb@bigpond.com
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

Dragi rojaki in ljudje drugih narodnosti, ki ste povezani z našim misijonom svetih bratov Cirila in Metoda! Hvala vam za vso vašo dobroto, zavito v pirh vašega velikonočnega daru za vzdrževanje našega slovenskega misijona. Hvala za vsa voščila, dobre želje in hvala vam za vašo stalno dobroto, ki ohranja živo in dejavno vse, kar je in pomeni slovenski misijon v Melbourneu. Bog povrni!

Lepi so bili dnevi cvetne nedelje, velikega tedna, velike noči in velikonočne osmine. Še na veliki petek je bilo popolnoma jasno, modro nebo. In ker nas ni zeblo, tudi ni bilo izgovora, da se ne bi napotili v cerkev na tiste velike dneve. Na cvetno nedeljo, 1. aprila, je bilo od poldneva naprej veselo tudi pri stari trti v Yarra Ranges. Zelo dejavni so bili starši folklorne skupine Iskra in njihovi mladi, ki se pripravljajo na mladinski koncert, ki bo 6. oktobra 2007 v Canberri. Vinko Rizmal pa je že ob letošnjem festivalu načrtoval festival v času trgatve prihodnje leto, ko bo Slovenija predsedovala Evropski zvezi. Gospod Bog nam je dal lepo vreme in je tudi res, da bi lahko avtobusi in osebni avtomobili, ki so vozili vesele ljudi k trti, naredili postanek najprej pri Njem, ki je dejal: »Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni. Jaz sem trta, vi mladike.« (Jn 15, 4-5). Morda bi bilo potrebno le pol ure prej od doma in ne bi popolnoma nič nikjer zamudili! Prav gotovo pa bi veliko pridobili: Cvetna nedelja, blagoslov zelenja in butaric, maša z dramatisiranim branjem pasijona. Bilo je zares praznično vzdušje na dvorišču pred lurško votlino, veliko ljudi, precej mladih družin – lep uvod v veliki teden in v velikonočno praznovanje.

HVALA p. Valerijanu, ki je bil med nami od 11. februarja vse do torka po veliki noči, 10. aprila 2007, za vso pomoč v času, ko je bil p. Ciril na operaciji in okrevanju. Pristrčna hvala vsem za molitev, dobre želje in darove. Hvala Bogu in Materi Božji, da smo lahko na veliko noč in pozneje prepevali veseli spev odrešenja: Aleluja! V veselem praznovanju življenja sem zato v tem razpoloženju povabil v večeru sobote, 12. maja 2007, k nam v Kew našega nadškofa Denisa Harta, zdravnike, sobrate duhovnike in dobrotnike, ki so se trudili in

ukvarjali z menoj. Nastal je prav lep večer, obogaten z dobro večerjo, ljube pesmijo in pogovorom.

V letošnjem marcu je preteklo 55 let od prve svete maše, ki jo je daroval slovenski duhovnik za takratne mlade slovenske begunce v Melbourneu.

Na tretjo velikonočno nedeljo, 22. aprila 2007, smo se v Kew spomnili prvega obiska slovenskega duhovnika, patra Klavdija Okorna, v Melbourneu ter prvih dveh svetih maš, 23. in 30. marca 1952. Ker je bila takrat maša v latinščini, smo tudi pri obhajanju tega spomina imeli del maše v latinščini, pa tudi pevski zbor in Melissa Fistrič so zapeli v latinščini. Pevci so ubrano zapeli latinski Sanctus (Svet) iz Angelske maše (Missa de Angelis), Melissa pa Panem angelicus. O obisku patra Klavdija so spregovorili Max Hartman, Tone Brne in Dragica Gomizelj, tedaj mladi slovenski begunci v Melbourneu, kronistka Draga Gelt pa nam je predstavila zapisane vire o tem.

Tisti konec tedna je pri nas v Kew gostovala **Igralska družina Merrylands z veseloigro Dve nevesti v režiji Hermana Koželja**. Izredno uspešni predstavi sta bili v soboto, 21. aprila, ob 4. uri popoldne ter v nedeljo, 22. aprila, po deseti maši, ob 11.30 dopoldne. Od Igralske družine Merrylands smo prejeli lepo pismo zahvale, ki ga objavljamo v teh Mislih. Tu pa naj bo zapisana še naša zahvala za prijetno doživetje, ki so ga nam pripravili igralci z dovršeno predstavo. Hvala! Ob zahvali smo tudi čestitali zlatoporočencema Ani in Štefanu ŠERNEK, igralcu Lojzetu Husareku, ki je prav v nedeljo obhajal svoj rojstni dan ter igralki Tanji Smrdel, ki je obhajala rojstni dan v ponedeljek, 23. aprila.

Sejo Pastoralnega sveta smo imeli že 30. aprila 2007, ob 7.30 zvečer (napovedana je bila za 21. maja), toda nujno smo morali poleg drugega razpravljati o dopisu Veleposlaništva RS o izvolitvi dveh predstavnikov avstralskih Slovencev v Svet za Slovence po svetu pri Vladi RS.

Janko Tegelj in Alex Bratina s sodelavcem so montirali **naprave za hlajenje in ogrevanje** v kuhinji ter v petih sobah Baragovega doma in ob tem delu smo pogledali tudi v cerkev, če bi bilo tudi tam potrebno namestiti podobne naprave. Člani pastoralnega sveta so se strinjali, da ne vidijo potrebe po namestitvi teh naprav

v cerkvi. Za pozimi so dovolj električne pečice, ki jih imamo, za poleti pa imamo že senčnike na vratih in oknu na koru ter vetrnice za mešanje zraka. Nujno pa je potrebno kmalu urediti že večletni problem naših cerkvenih stopnic. Člani pastoralnega sveta so se zavzeli za postavitve kapelice v Bachuss Marshu.

Dolgo smo se zadržali pri deveti točki - pogovoru o izvolitvi dveh predstavnikov avstralskih Slovencev v Svet za Slovence po svetu pri Vladi RS. Pater Ciril je že nekaj dni pred sejo govoril s p. Valerijanom, p. Darkom, p. Janezom in provincialom p. dr. Viktorjem Papežem v Ljubljani, da naša verska in kulturna središča ohranijo svoje poslanstvo in se ne dajo umestiti na mesto kluba ali društva. Kandidati za to mesto lahko lobirajo pri slovenskih društvih, klubih, medijih ali pa nastopijo samostojno in bodo imeli v drugem krogu en glas. Ko je šlo za Slovenski narodni svet (SNS), je ta deloval kot del Avstralsko slovenske konference (ASK) Svetovnega slovenskega kongresa (SSK), ki je narodna, kulturna in ne politična zveza, zato je bil tedaj tako navdušen zanj pokojni p. Bazilij. Sicer pa bo o tem gotovo še prelitega veliko črnila, oziroma potiskanega veliko papirja.

ŠMARNICE imamo v maju ob petkih in sobotah ob 10. uri ter ob nedeljah pri obeh mašah (ob 8.00 in 10.00). Za začetek in sklep šmarnic smo zapeli litanije Materi Božji v čast. Letošnje šmarnice so posvečene brezjanski Mariji Pomagaj ob stoti obletnici kronanja milostne podobe. Naslov šmarnic je: Marija Pomagaj je Tvoje ime. Napisala pa jih je Berta Golob iz Kranja.

ZAHVALE: Emiliji Arnuš in Angelci Povh, ki sta sešili in podarili nove belokranjske narodne noše (**fotografija desno spodaj**). Franku Rozmanu, ki je naredil, podaril in montiral novo ograjo na balkonu ob steni cerkve, levo od vhoda v zakristijo; Tonetu in Martinu Knapu ter Valentinu Lenku za izkop in položitev izklesanih kamnov okoli lurške votline in betoniranju ter Petru Belcu za podaritev in dovoz kamnov. Emi in Rudiju Iskra zahvala za lepo in stalno vzdrževanje grobov p. Bazilija, m. Romane, s. Eme in Julke Mrčun. Anici in

Renatu Smrdel za novo nasaditev rož na oknih ter v koritu ob stari kapeli ter redno skrb za rože in zelenje na oknih, dvorišču in ob kozolčku; Olgi Bogovič za skrb za vrt, ekipam za čiščenje cerkve in urejanje okolice, Fani Šajn in Francki Anžin za krašenje cerkve, zboru, učiteljem, zaupnikom, društvu sv. Eme in vsem stalnim in občasnimi sodelavcem. V torek, 15. maja 2007, je pričela s pripravo igre Začarana Ančka naša nova igralska družina.

Iskrena zahvala za pripravo programa v počastitev materinskega dne: otrokom Slomškove šole, učiteljicam Metki McKean, Veroniki Smrdel, Lidiji Bratina, Mariji Anžič in Renati Kodrič; plesni skupini Iskra, moškimi iz pevskega zbora, Metki in Chrisu McKeanu ter Anici Smrdel in Tilki Lenko za ureditev odra; Lojzetu Jeriču, Andrew, Michelle, Leah in Melissi Fistrič, Dragi Gelt, Zdenki Novak, Ani Tegelj, Heleni Trinnick, Andreji Gregorič, Renati, Nejcju in Galu Kodrič za program, Simonu Grilju za delo z ozvočenjem in pri lučeh, Lentiju Lenku za glasbo, gospodinjam za pecivo za skupno mizo, društvu sv. Eme za šopke in postrežbo.

Hvala vsem, ki z delom ali z darom podpirate naš skupni dom. Bog naj povrne vsem našim dobrotnikom s svojo ljubeznijo.

Otroci Slomškove šole so šli v nedeljo po maši, 20. maja, na ogled akvarija, zato je njihov razred že nekaj tednov ves v znamenju slovenskih imen za ribe in živali morja.

IZLET na obalo otoka Phillip Island sta organizirali Helena Leber in Meta Lenarčič v četrtek, **26. aprila 2007**. Kavoj s pecivom so jim servirali v To Maru Fauna Park, kosilo pa v RSL klubu v Cowes – vse to je stalo skupaj z vožnjo \$39. Vsi zadovoljni, dan pa poln sonca.

Skupina 48 rojakov odpotuje 24. maja ob dobrem vodstvu Stanka Prosenaka na potovanje po Evropi in nato po Sloveniji, druga skupina pod vodstvom Mete Lenarčič pa v septembru v Lurd, Fatimo in nato v Slovenijo. Na pot čez morje je že odšlo nekaj naših rojakov, še več pa jih odhaja koncem maja in v juniju.

Tilka Lenko na sredini prve fotografije in Milka Šerek na drugi fotografiji sta bili izbrani mami z največ otroki (6); Sharon Debelak je bila najmlajša mamica v dvorani za materinski dan; Marija Barba, ki bo letos dopolnila 95 let pa je bila najstarejša mama in še mama z največ otroki (10).

Tudi naša laična misijonarka Marija Anžič se bo morala posloviti od nas, vsaj za nekaj časa. Doma ima bolnega strica, za katerega bo prevzela vso oskrbo. V Slovenijo odide 28. maja 2007, povratna vozovnica pa je odprta. Misli bo urejevala preko interneta. Tako jo sedaj po petih letih Afrike in skoraj šestih letih Avstralije kliče dom. V upanju na snidenje vsem popotnikom želim srečno in varno potovanje.

TELOVSKO PROCESIJO bomo imeli v Kew v nedeljo, 3. junija 2007, po deseti maši. Člani slovenskih društev bodo postavili oltarje in sodelovali, za kar se jim že v naprej zahvaljujemo. Po slovesnosti v Kew bo **piknik radia 3 ZZZ na Jadranu. Praznik Sv. Rešnjega Telesa in Krvi** je v četrtek, 7. junija. Praznična sveta maša bo ob 10. uri dopoldne.

PRAZNIK SRCA JEZUSOVEGA je v petek, 15. junija, v soboto, 16. julija pa **praznik SRCA MARIJINEGA**. Ta dva praznika odmevata tudi vsak prvi petek in prvo soboto v mesecu. Ves mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu. Maša je redno ob petkih in sobotah v Kew ob 10. uri dopoldne.

DAN DRŽAVNOSTI bomo praznovali

v nedeljo, 24. junija 2007, po deseti maši, z dvigom zastav, himnami ter priložnostnim programom. Tisto nedeljo bo zopet sv. maša v Morwellu ob 6. uri zvečer.

NAŠE ŽEGNANJE v čast zavetnikoma cerkve svetima bratoma Cirilu in Metodu bo v nedeljo, 1. julija 2007. K deseti maši bomo še posebej povabili vse nekdanje ministrante, sedaj že odrasle fante in može, da bodo na ta praznični dan oni spet ministrirali. Gospodinjam se bomo priporočili za pecivo za skupno mizo.

V obujanje spominov na mamo Emilijo Kregar in njene fante v Baragovem domu nas je napotila njena hčerka Ana - druga z leve, ki je tudi tukaj preživela 10 let. Na fotografiji s prijatelji na obisku v Kew.

DESET LET od smrti patra BAZILIJA bo preteklo v četrtek, 26. julija letos. S hvaležnostjo se ga bomo spomnili pri sveti daritvi v soboto in nedeljo, 28. in 29. julija in še v nedeljo, 5. avgusta. Njegov pogreb je bil na Porciunkulo, 2. avgusta 1997. Patra Bazilija, pokojnih sester in vseh naših pokojnih sorodnikov, prijateljev in dobrotnikov se večkrat spomnimo v molitvi in pri sveti maši. To je največja oblika hvaležnosti in spomina nanje.

KRSTI: Natalya Jessica COOMBER, roj. 23.07.2006, Dandenong VIC. Mati Susan Vesna Marinič, oče Paul James Coomber. Botra sta Chelsie Oswald in Paul Roberts. Sv. Ciril in Metod, Kew, 25.03.2007.

Ashtyn Boris SMITH, roj. 31.07.2006, Geelong VIC. Mati Natalie Melnyk, oče Mark Andrew Smith. Botra sta Mark in Janine Melnyk. Holy Family, Bell Park, 28.03.2007.

Lucas Harrison MELNYK, roj. 15.02.2007, Geelong VIC. Mati Janine Maree Wright, oče Mark Melnyk. Botra sta Natalie in Mark Smith. Holy Family, Bell Park, 28.03.2007.

Emilija SABEC, roj. 18.10.2006, St. Albans VIC. Mati Vera Kimovska, oče Jeffrey Sabec. Botra sta Maurice in Zaklina Carrier. Sv. Ciril in Metod, Kew, 27.05.2007.

Otroci Slomškove šole so zapeli za materinski dan v Kew pod vodstvom učiteljice Metke McKean in Helen Trinnick.

POROKA: PETER GRIVIC, sin Anite Grivc in Giusepeja Restaino ter **MERI PETELIN**, hčerka Marije Jelen in Franca Petelina. Priči sta bila Raymond George Quine in Kim Moore. Sv. Ciril in Metod, Kew, med poročno mašo, 31.03.2007. Čestitamo!

ODŠLI SO:

MIROSLAV JEŽ, rojen 22.08.1940 v vasi Erzel pri Ajdovščini, je umrl 04.03.2007 v Kyneton bolnišnici in ne torej 7.3., nam sporočata Dragica in Janko Filipič (kratek zapis o njem je v Mislih, marec-april 2007, stran 39, prav tam tudi o **MIRKU STARCU**, rojen 23.05.1925 v Črnem Kalu, umrl 11.03.2007 v Melbourneu).

Miroslav JEŽ ali Mirko, kakor so ga klicali, je šel po končanem vojaškem roku delat kot mehanik v Koper, kjer je spoznal svojo ženo Lidijo Jakac, doma od Sv. Duha pri Buzetu. Poročila sta se leta 1963 in naslednje leto se jima je rodil sin Stan, ki je umrl 17.10.2000 in počiva na pokopališču Castlemaine. V Avstralijo so prišli leta 1965. Živel so v kraju Seaford. Na vrtu je gojil polno cvetja in zelenjave za sebe in prijatelje. Še danes imamo njegove rože, ki nas spominjajo na pokojnega Mirkota. Naj mu bo Bog dober plačnik. Sožalje ženi Lidiji in ostalim sorodnikom, sporočata Dragica in Janko Filipič. *Hvala!*

SONJA ČEBIN, rojena 10.05.1922 v Ljubljani, je umrla 30.03.2007 v Royal Melbourne Hospital. V bolnišnici je bila le 6 ur. V sredo, 4.4.2007, smo se od nje poslovili v kapeli pokopališča na Fawknerju. Sin Boris Grof bo njeno žaro nesel v Slovenijo, kjer bo pokopana v družinski grob v Stožicah v Ljubljani.

STANISLAV (Stane) KIRN je umrl 02.04.2007 v domu za ostarele v Box Hillu VIC, kjer je preživel zadnjih deset mesecev življenja. Tri leta je bil bolan. Rojen je bil 10.01.1928 v Zagorju pri Pivki, očetu Janezu in materi Antoniji r. Strle, v družini petih sinov, vsi so že pokojni. Stane je prišel v Avstralijo leta 1954, najprej v Bonegillo, nato v Melbourne. Po poklicu je bil zidar. Leta 1958 se je poročil z Zoro r. Marinčič, tudi iz Zagorja. Leta 1959 se jima je rodila hčerka Mirjam, leto pozneje sin Stanley. Prvi dom so imeli v Northcote, drugi pa v Lower Templestowe, ki sta ga zgradila skupaj z ženo. Pogrebne molitve smo imeli v naši cerkvi na veliki četrtek, 5. aprila, ter nato pogreb na Springvale pokopališču. Zapušča ženo Zoro, hčerko Mirjam z možem Johnom Pekoljem in 10 let staro Kristal ter sina Stanleya z ženo Danielle z 9 letno Loren ter 5 letno Alano.

AMALIJA ŠTEFAN, rojena 14.07.1927 v Semiču v Beli Krajini, je umrla 08.04.2007 v Sunshine Hospital. V Avstralijo je prišla okrog leta 1950. Poročena je bila z Alojzom Štefanom (rojen 21.03.1909 v Kotu pri Semiču, umrl 10.11.1974 v St. Albansu). Imela sta dva sinova: Eddyja, ki sedaj živi pri Bendigu in Johna, ki živi v St. Albansu. Več let je po smrti moža Amalija živela skupaj z Vinkom Avguštinom, doma iz Vidma-

Krško. V petek, 13. aprila, smo imeli pogrebno mašo v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu. Pokopali smo jo v grob njenega pokojnega moža Alojza na Footscray pokopališču. V Semiču zapušča sestro Anico z družino. K pogrebu je prišlo precej nekdanjih belokranjskih fantov, ki sta jih s pokojnim možem Alojzom sprejela za božič leta 1963.

SILVESTER BOLE, rojen 27.12.1912, očetu Jožetu in mami Johani v številni družini, v vasi Voglje pri Repentabru, je umrl v nedeljo zjutraj, 29.04.2007, v bolnišnici v Broadmeadows. Po osnovni šoli se je izučil za mizarja v Nabrežini. Delal je v Trziču. Leta 1936 je po končanem vojaškem služenju moral namesto domov z italijansko vojsko v Adiss Abebo v Etiopijo, kjer je pridobil dve medalji. V Addis Abebi je zbolel. Po treh letih je prišel domov bolan. Leta 1939 se je začela druga svetovna vojna. Spet je bil poklican k vojakom. Poslan je bil v Kalabrijo - Italijo. Leta 1939 je prišel na dopust domov in se je poročil z Marcelo Gec. Drugi dan po poroki je že moral nazaj v vojsko. Stanovanje sta imela v Sešljanu pri Trstu. Prva hčerka Neva se je rodila v Trstu 1940. Čeprav bolan, je vesel prišel domov leta 1942, a je bil vseeno poklican k partizanom. Hčerka Danila se je rodila 1944, v najhujši vojni, ko so bombardirali Trst. Po končani vojni je Silvester delal v Trziču v ladjedelnici. Ker mu mizarско delo ni bilo všeč, se je po končani vojni prijavil za policijsko službo pri anglo-ameriški vojaški upravi v Trstu, v svobodnem tržaškem ozemlju. Z družino se je preselil na Opčine pri Trstu leta 1946. Tam je bival do leta 1955. Zaradi negotovosti svobodnega tržaškega ozemlja se je Silvester bal brezposelnosti, zato se je vpisal za emigracijo v Avstralijo. Z družino je odplul iz Trsta v Avstralijo na ladji Toscana 10.08.1955. Z družino je prispel v Sydney 21.09.1955, od tam pa z vlakom v Melbourne. Že drugi teden je dobil delo. Pridno je delal, kupil hišo, imel je krasen vrt. Posebno ponosen je bil na svoje trte in doma pridelano vino. Rad se je družil z rojaki na Slovenskem društvu Melbourne v Elthamu ter v verskem središču sv. Cirila in Metoda v Kew. Tudi po svetu je rad potoval z ženo Marcelo. Silvester je imel več del. Zadnje delo je imel pri P.M.G. (Australia Post). Bil je pošten ter spoštovan. Ljubil je svojo družino ter pokojno ženo Marcelo. Bil je zelo ponosen nanjo, ker je napisala štiri knjige. Četrta še ni bila izdana. Silvester zapušča hčerki Nevo in Danilo, vnuke Roberta, Ingrid, Eddija ter Lindo, pravnuke: Camerona, Jerroda, Jakeja, Daniela, Adele, Lachlana ter malega Oliverja, zeta Wolfganga in Jožeta, prazeta Petra in Paula, pranevesti Helen ter Dianne. Rožni venec in pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v četrtek, 3. maja 2007. Pokopan je na pokopališču Keilor skupaj z ženo Marcelo. Namesto cvetja na grob so sorodniki namenili darove za slovenski dom matere Romane, za kar se jim zahvaljujemo.

SLAVA KOČET roj. ROT je umrla 02.05.2007 v Werribee Mercy Hospital. Rojena je bila 05.08.1941 v Ljubljani. Bila je poročena, a se je ločila. Ima sinove Igorja, Bojana in Vilija. Vili ima z ženo Michelle sinova Noah in Eli. V Sloveniji zapušča sestri Maro in Danu. Delala je kot čistilka v šoli. Lani novembra je imela možgansko kap, letos februarja pa srčno kap. Pogrebna maša ob veliki udeležbi je bila 10.05.2007 v cerkvi St. Andrew's v Werribee ter nato pogreb na pokopališču Werribee.

FRANK SLEJKO, star 84 let, je umrl 02.05.2007 v bolnišnici v Geelongu. Rojen je bil v Ravnah pri Črničah v Vipavski dolini leta 1923. Pogrebno mašo je daroval Fr. Gerard Keith v torek, 8.5.2007, v cerkvi Holy Family v Bell Parku. Pokopan je na Highton pokopališču. Žena Ana, sin Andrew in hčerka Margaret z Amando so namenili darove namesto cvetja na grob za Andrew Love Cancer Centre (Barwon Health). – Hvala sorodnici Stanki Peršič za podatke ter darove za sveto mašo.

FANIKA PEČAK, roj. **SKUBIC**, rojena 05.10.1936 v Ljubljani, je umrla 09.05.2007 v bolnišnici St. Vincent's Public Hospital. V Avstralijo je prišla 02.05.1962 ter se 23.06.1962 poročila v naši stari kapeli v Kew z Martinom Pečakom. Deset let je bolehal za sladkorno boleznijo, pred devetimi leti je zbolela za rakom v grlu. Z možem Martinom sta rada prihajala k slovenskim mašam v St. Albans in tudi v Kew. Z otroško vdanostjo je nekaj dni pred smrtjo prejela svete zakramente, obhajilo in maziljenje in naročila sv. mašo. Rožni venec in sveta maša je bila v naši cerkvi v Kew 11.05.2007. Pokopana je na Keilor pokopališču. Zapušča moža Martina in polsestro Ljubico Postružin z možem Darkom in hčerko Natalie v Melbournu ter sestro Jelko Ahlin z družino v Sloveniji ter svakinjo Marijo Flisar z možem Jožetom in

družino. Brata Jože in Franc v Sloveniji sta že pokojna. **TEREZIJA CRESI** (Kresi), roj. **BRATINA**, je umrla v bolnišnici v Footscray 09.05.2007. Rojena je bila 29.12.1920 v Dolgi Poljani pri Vipavi v družini 4 fantov in 2 deklet. Pri 18 letih je sledila svoji sestri Mariji v Trst, kjer si je našla delo. Leta 1948 se je poročila z Vladimirjem (Miom) Cresi, ki je že kot mlad fant prišel iz Kobarida v Trst. Leta 1950 se jima je rodila edina hčerka Laura. Leta 1951 je mož Miro prispel v Avstralijo in leto pozneje sta sledili Terezija in Laura na ladji Toscana. Leta 1961 so se nastanili v novi hiši v Altoni. Veliko veselje za Terezijo je bilo ponovno srečanje z bratom Ivanom Bratina, ki se je leta 1965 z družino preselil v Avstralijo iz Argentine. Leta 1998 je umrl brat Ivan, leta 1999 mož Miro, star 86 let. Tereza se je v zadnjih letih večkrat razveselila obiska slovenskega duhovnika v bolnišnici ali v domu. Svoj zadnji Amen je izrekla v nedeljo, 6. maja zvečer. Rožni venec in sveta maša je bila v cerkvi St. Mary's v Altoni 15.05.2007. Pokopana je na Altona Memorial Park pokopališču v Altoni. Zapušča hčerko Lauro z možem Georgem, hčerkama Louiso in Melisso, nečakinjo Ana Mario Cek in nečaka Alexa Bratina z družinama, v Sloveniji na domu brata Franca, nečake in nečakinjo v Kanadi.

Pokoj mrtvim in sožalje v znamenju Vstalega Gospoda vsem domačim, sorodnikom in prijateljem.

MI, ŽIVI, PA NE POZABIMO PRAVI ČAS POKLICATI DUHOVNIKA K BOLNEMU ALI OSTARELEMU ČLOVEKU. Kako lepo je, da je človek še pri polni zavesti, v družbi svojih najbližjih in se kljub bolečemu slovesu vendarle vesel pripravila na zadnjo veliko pot življenja. ZAKRAMENT MAZILJENJA JE OKREPČILO NA POTI.

p. Ciril

In Memoriam SILVESTER BOLE 27.12.1912 - 29.04.2007

OČETU SILVESTRU

**Prehitro prišel je ta dan,
prišla si smrt spet k nam.**

**Vzela mam, sedaj očeta,
duša vajina v nebo vzeta.**

**Papa, dovolj trpljenja si prestal,
dober oče v naših srcih boš ostal.**

**Srečen z mam mirno spi,
snidemo se nad zvezdami.**

Hčerka Neva

prav tako Metki Lenarčič ter Karolini Antauer za sporočila po radiu ter misijonarki Mariji Anžič za prelepe fotografije.

Vsem prisrčna hvala!

Hčerki Neva in Danila z družinama se iskreno zahvaljujeva vsem, ki ste se udeležili rožnega venca in pogreba najinega očeta Silvestra Boleta in vsem, ki ste nam izrekli sožalje osebno ali po pošti. Posebna hvala vsem za darove v spomin našemu očetu za dom matere Romane v Kew. Prisrčna hvala patru Cirilu Božiču za prelep zadnji obred ter krasen govor. Lahko smo ponosni, da imamo tako sposobnega patra med nami.

Bog Vam daj zdravje, pater Ciril. Hvala Heleni Leber za njene lepe besede, Karolini Antauer za sporočila po radiu ter prelepe fotografije.

55 let od prve maše slovenskega duhovnika v Melbournu

Kako je bilo pred 55. leti: Dragica Gomizelj, Draga Gelt, p. Ciril in Tone Brne, Maks Hartman.

»Slovenski frančiškani so odhajali k Slovincem v Avstralijo, da bi z njimi delili radosti in bremena življenja...« je napisal p. Stane Zore.

»Že od leta 1947 – nekateri že prej – so v Freemantle v Zahodno Avstralijo prihajale ameriške in druge tovorne ladje z begunci iz Evrope, med njimi tudi Slovenci iz taborišč v Italiji, Avstriji in Nemčiji. Nova domovina jim je dala kruh in streho, pogrešali pa so starše, slovensko besedo, pesem, knjigo in tudi duhovnika ...« je zapisal Tone Gorjup.

Nekateri so poznali verski list *Ave Maria*, ki je med Slovenci v Ameriki skrbel za utrjevanje verskega življenja in narodne zavesti. Stanko Šubic iz Adelaide je na uredništvo *Ave Marie* napisal: »Zdaj smo Slovenci raztreseni po vsej Avstraliji in naša največja težava je v tem, da nimamo niti enega slovenskega duhovnika«.

O razmerah v Avstraliji je **Gozard Jože Čuješ** iz Sydneya poslal pismo z željo in prošnjo škofu Gregoriju Rožmanu v Cleveland in škof Rožman je Jožetu tudi odgovoril, da ni nihče od slovenskih duhovnikov pripravljen iti v Avstralijo. Jože Čuješ je v razgovoru z Bredo Čebulj dejal:

»Nekako sta za to željo zvedla dva slovenska duhovnika frančiškana u Ameriki. In tista dva sta se prostovoljno javla, da prideta sm in da bi Slovincem pomagala, kolkor bi mogla za eno gotovo dobo samo. Namreč, ondva nista smela preko te dobe izven Amerike bit, drugače ne bi dobila ameriškega državljanstva. To je bil Klavdijo Okorn in Beno Korbič«.

Takoj po prihodu sta patra začela z mašami za Slovence v Sydneyu in prva polnočnica za Slovence je bila v hostelu Villawood leta 1951, januarja 1952 pa sta patra ustanovila verski list *Misli* - torej *Misli* delujejo neprekinjeno že 55 let.

Pater Klavdij se je odločil za obisk Slovencev v Melbournu. Sam pravi v *Mislih*, 1952, na straneh 2 in 7, da se je na letališču srečal s Stanetom, potem z Marjanom in s Hartmanovimi ter Čarovimi. Več o tem srečanju je povedal Maks Hartman sam, saj je bilo

njemu in družini veliko in pomembno doživetje, posebno še prva maša za Slovence v Melbournu, v nedeljo 23. marca 1952, v cerkvi St. Carthage v Parkville. Kopija obvestila iz tedanjega katoliškega časopisa *Advocate* (vsakdo si lahko ogleda časopis v celoti v State Library v Melbournu), je bila tudi v cerkvi na stenčasu ter na oglasni deski zunaj.

V Advokatu (13. marec 1952, stran 7) piše:

»VISIT TO MELBOURNE OF SLOVAK AND JUGOSLAV CHAPLAINS – Rev. Father Stephen

Sencik (Slovak) and Rev. Father Claude Okorn, O.F.M. (Jugoslav) will visit Melbourne next week to attend to spiritual welfare of members of their respective nationalities. They will remain in Melbourne for two weeks. Particulars as to times of Masses and devotions on the two Sundays, March 23 and 30, may be obtained from the Catholic Immigration Office, 312 Lonsdale's street, Melbourne (telephone FB 2606).«

Maks Hartman je povedal o srečanju s patrom Klavdijem, pa tudi, kako se je njegova mama, gospa Čar, dopisovala s patrom Klavdijem, ko so Čarovi in Hartmanovi bili že v Avstraliji. Povedal je tudi, da se je mama Čar potožila patru Klavdiju, da nimamo v Avstraliji nobenega duhovnika in morda je prav to pismo in razočaranje pripomoglo, da sta se patra Klavdij in Beno odločila in se prostovoljno javila za Avstralijo. V pogovoru po telefonu mi je Maks povedal, da v *Mislih* omenjenih Staneta in Marjana ni potem nikoli več videl in ne ve, kam sta šla, ali pa sta se morda celo vrnila v Slovenijo.

Pri drugi maši slovenskega duhovnika v Melbournu, 30. marca 1952, pa je bilo že veliko več ljudi. Med njimi tudi **Dragica in Virgilij Gomizelj**, mladoporočenca. Dragica je povedala o skromnem stanovanju, kjer sta z Virgilijem stanovala in potem šla peš v nedeljo k maši, ker ob nedeljah takrat ni vozil tramvaj. V pogovoru po telefonu prej je Dragica naštel nekaj imen Slovencev, ki so tudi bili pri drugi maši: g. Kordež, g. Rome in ni bila

sigurna, najbrž tudi g. Jože Golenko.

Tone Brne je tudi bil pri drugi maši za Slovence in je tudi ministriral. Povedal je zanimiv dogodek o patru Klavdiju, ko so ga Avstralci vprašali, da črkuje svoje ime (O-K-O-R-N): mislili so, da to ni celo ime, ko je pričel z O-K. Povedal je tudi, da je bilo ime zdravnika, katerega p. Klavdij omenja v *Mislih* brez imena, dr. Miklič, zdravnik, ki se je potem preusposobil v zobozdravnika, ker mu v Avstraliji niso priznali slovenskega študija.

Pater Klavdij piše v *Mislih*, da so po maši zapeli dve slovenski pesmi: Mogočno se dvigni in *Marija, mati ljubljena*, kateri je zbor tudi zapel po maši in smo se vsi pridružili tudi pri tem slovesnem spominjanju na letošnje 3. velikonočno nedeljo, 22. aprila, kot takrat, pred 55 leti ...

13. septembra 1952 je v Avstralijo prispel koroški duhovnik - potujoči misijonar dr. Ivan Mikula, ki je obiskoval Slovence v različnih krajih Avstralije in daroval svete maše, kamor ga je zanesla pot. Patroma Klavdiju in Benu je sledil pater Rudolf Pivko, ki je daroval maše kasneje v Burnleyu. V Avstralijo je prispel 25. oktobra 1952 kot misijonar, izgnan iz Kitajske.

Minilo je 56 let – lepa doba, odkar so slovenski frančiškani začeli s svojim delom za Slovence v Avstraliji, do sedaj 19 patrov v Sydneyu, Melbournu in Adelaidi (našteti po datumih prihoda: p.Klavdij Okoren, p.Beno Korbič, p.Rudolf Pivko, p.Bernard Ambrožič,

p.Bazilij Valentin, p.Odilo Hajnšek, p.Valerijan Jenko, p.Stanko Zemljak, p.Filip Ferjan, p.Bernard Goličnik (kot bogoslovec, kot duhovnik pa je deloval v Melbournu in Adelaidi od 30.10.1983 do oktobra 1985), p.Lavrencij Anžel, p.Janez Tretjak, p.Ciril Božič, p.Tone Gorjup, p.Niko Žvokelj, p.Tomaž Menart, p.Metod Ogorevc, p.Filip Rupnik in od septembra 2001 ponovno p. Ciril Božič in v letu 2005 je v Sydney prispel p.Darko Žnidaršič. V Avstraliji delujejo sedaj štirje slovenski frančiškani: V Sydneyu p.Darko in p.Valerijan, v Adelaidi p.Janez in v Melbournu p.Ciril.

V Avstraliji – v Melbournu in Sydneyu - so delovale tudi slovenske sestre frančiškanke Marijinega Brezmadežnega spočetja, kar 15: mati Romana Toplak, s.Silvestra Iľko, s.Ema Pivk, s.Hilarija Šanc, s.Pavla Kaučič, s.Monika Antolin, s.Ksaverija Jerebic, s.Maksimilijana Kaučič, s.Mirjam Horvat, s.Marija Kadiš, s.Marjeta Domanjko, s.Majda Kadivnik, s.Zalika Svenšek, s.Petra Kropich in s.Francka Žížek; sedaj je med nami v Melbournu laična misijonarka Marija Anžič (od avgusta leta 2001); pred tem je delovala pet let v misijonih v Zambiji v Afriki.

Hvaležni smo, da slovenski frančiškani še vedno vztrajate s svojim delom in skrbjo za Slovence v Avstraliji. Bog vam povrni!

Draga Gelt OAM, Melbourne VIC

MAKS HARTMAN nam je 22. aprila letos ob spominjanju na 55. letnico obiska patra Klavdija v Melbournu povedal tole:

»Minilo je že 61 let, od kar smo se spoznali s patrom Klavdijem v taborišču za izseljence v Munchnu. Tam je bilo zelo veliko Slovencev. Pater je hitro organiziral, da smo imeli vsak dan mašo. Moja mati Veronika Čar in Micka Mrgole sta se hitro pridružili pevcem. Pater Klavdij je naju z Micko hitro nagovarjal, da se naj oženiva. Je rekel, da bova dobila velike pakete od UNRE. Pater pravi, da se morava najprej državno poročiti, potem šele bo lahko on naju trikrat oklical. To smo tudi napravila. In tudi veliki paket dobila. Dvakrat naju je oklical, ko pa je bilo treba tretjič in nato poroka, je pa Klavdij moral iti na transport v Ameriko.

Moja mati z družino so bili v kampu štiri leta. Oni so začeli pismeno preko Ave Marie pisati s Klavdijem. Ko smo prišli v Melbourne, so hitro njemu pisali. In so ga vabili, da naj pride v Avstralijo. Tukaj ni nobenega župnika. No, leta 1952 se je on znašel v Richmondu pri naši družini. Tja je prišel s taksijem. Drugače ga je pa Marjan pripeljal in smo zvedeli, kje bo maša in kedaj. Pri prvi slovenski maši nas je bilo samo 16 oseb. No drugič je pa nas bilo že precej več. Ko je pater Bazilij prišel v Melbourne, ga je k nam pripeljal Martin Adamič, in to 8.10.1956, na Maksov prvi rojstni dan. Bil je zelo vesel in nam je prinesel pozdrave od patra Klavdija. Kakšno leto pozneje je Bazilij hotel z nama govoriti. In on nama pravi, da mu je Klavdij pisal in pravi, da naj naju cerkveno poroči, drugače on ne bo mogel umreti. No, željo sva z Micko izpolnila in pater Bazilij je naju cerkveno zavezal v St. Patrick's Cathedral, kateri datum sem pozabil, ne najdem papirjev.«

Maks in Micka Hartman z vnuki Moneque, Siahn in Ricci.

IZ QUEENSLANDA

poroča Mirko Cuderman

Tudi letos smo imeli na belo nedeljo - nedeljo Božjega usmiljenja - obisk duhovnika iz Sydneya. Med nas je prišel pater Valerijan in sicer najprej na Zlato Obalo, kjer se je tokrat zbralo veliko rojakov. Tam je bila izražena želja, naj bi imeli naslednjo slovensko sv. mašo na društvu Lipa. To možnost bi radi uresničili, če bo prišlo do dogovora. Tudi na društvu Planinka se nas je zbralo veliko število za velikonočno sv. mašo. Ker zaradi bolezni naš organist Stane Sivec ni mogel priti, je Jože Čeh poskrbel, da je ljudsko petje velikonočnih pesmi glasno donelo med nami. Po kosilu nam je spregovoril naš društveni predsednik Franc Penko in nas opozoril, da je društvo v težkem položaju. Veliki stroški zavarovanja (Public liability) in velik občinski davek vse preveč obremenjujeta društveno blagajno in ogrožata prihodnost društva. Občina nam je zavrnila prošnjo za zmanjšanje občinskih davkov. V sedanjem času, ko se članstvo krči in stara, je potrebno, da se soočimo s sedanjimi težavami in se pripravimo z odgovori in predlogi na naslednji članski sestanek, ki ga bo predsednik sklical v naslednjih tednih. Upajmo, da se bo našla ugodna rešitev.

V zadnji številki Misli smo brali razveseljiv dopis Tonya Lenka in si ogledali fotografijo mladih priseljencev iz Slovenije na Gold Coastu. Predstavlja mlade Slovence, ki živijo med nami, a se na žalost še nismo srečali. To dejstvo, da je med nami nad 50 mladih rojakov, nam daje upanje, da naj bi se našla možnost srečanja in povezave, saj bi se edino tako lahko ohranilo

slovenstvo tukaj v Kraljičini deželi.

Iz Cornubie se je pater Valerijan odpravil na obisk bolnikov, najprej k Alojziju Sušču, potem Stanetu Sivcu in nato k Jožetu Barbišu. V Buderimu nas je bilo tokrat malo manj, a je kljub temu bilo lepo in veselo srečanje. Naslednji dan je pater na poti na letališče še v kratkem času obiskal v domu ostarelih Pavlo Marinovič in Tilko Gilford. Več nama čas ni dopuščal.

Rad bi vam tudi poročal še o dveh pokojnih rojakih. Franc Penko, ki se je udeležil pogreba sovaščana Franca Zadelja v Innisfailu, mi je posredoval naslednje podatke.

Pokojni FRANC

ZADELJ se je rodil v vasi Klenik 29.11.1931. Umrli je v Innisfailu 16.03.2007. Pogrebno sv. mašo za pokojnika je 23. marca opravil tamkajšnji duhovnik Fr. Frank Gordon v cerkvi St.Rita's, South Johnstone. Pokopan je v svoji grobnici v Innisfail.

Pokojni je bil po poklicu gradbenik, zelo poznan daleč naokoli, zato je bilo veliko ljudi pri pogrebni maši. Pokojni zapušča ženo Ivo in tri sinove, 12 vnukov in sestro v Kleniku. Naj dodam, da je iz Klenika veliko rojakov in potomcev v Avstraliji. Največ (okrog 30) jih je po mnenju Franca v Melbournu. Iz Klenika je bila tudi naša dolgoletna društvena sodelavka pokojna Francka Barbiš.

V četrtek, 26. aprila 2007, pa je v Princes Alexandra Hospital umrl **ALOJZ SUŠEC**. Rojen je bil 28.04.1926 v Slovenj Gradcu, kot nezakonski sin matere Angele, ki pa ga je morala dati posvojiti. Zgodaj v mladosti je moral začeti težko delati. Po poklicu je bil pek, toda v Avstraliji je delal vsakovrstna dela, kjer je bil vsepovsod spoštovan kot priden delavec.

Cilka Žagar Naši otroci

Na cesti Lightning Ridgea sem srečala starega gluhega pocestnega pesnika Daffija. Pozdravil me je in vprašal: »In kako so fantje? A so notri ali zunaj zavora?« Začela sem nemudoma razlagati, da moji fantje niso bili nikdar v zaporu. »No, potem je pa vse v redu,« je rekel Daffy.

Nenadoma sem se zavedla, kako srečna sem, ker moji fantje niso ne v zaporu in ne v bolnišnici. Delajo in skrbijo za družine, hvala Bogu. So sorazmerno zadovoljni in hvaležni za življenje, ki ga imajo. Skoraj vsak dan poročajo o svojih doživetjih. Vsaka preizkušnja jim je izkušnja, iz katere se učijo živeti. Tako kot jaz sama. Če bi imela vse že na začetku, kar imam sedaj, seveda tega ne bi znala ceniti. Tako tudi nove izkušnje.

Eden od mladih mi je pred kratkim rekel: »Vsaka generacija ima svoje drame, komedije in tragedije.« Ničesar jih starši ne moremo obvarovati. Včasih se pritožujemo, da otroci niso izpolnili naših ambicij zanje; saj smo vendar zapustili dom in domače, da bi otrokom nudili lepšo bodočnost. Mogoče pa ni tako. Naši otroci ne vedo, kaj smo zapustili in zakaj. Vedo pa, da povečini tu nimajo starih staršev, ne tete, ne strica, ne sestrične, ne bratranca in ne sorodnikov in prijateljev, staršev na ključnih položajih, da bi jim ugradili poslovne poti. Bili so samorastniki. Revščina se izraža na vse mogoče načine in vedno je najbolj očitna, ko se primerjamo z bližnjimi.

Mogoče so naši otroci imeli večji kos kruha kot mi v mladosti, mogoče celo večjega kot njihovi vrstniki v Sloveniji, toda rasli so med tujci in brez zaščite širše družine. Npr. mnogi otroci se

V Celju se je 18. oktobra 1952 poročil z Izidoro Vasle, ki se je s svojo družino s slovenskimi starši vrnila po vojni iz Holandije, kjer je bila rojena. Imela sta tri otroke, (eden je umrl kmalu po rojstvu, drugi sin Avgust pa je umrl 12.03.1997, star komaj 38 let). V Avstralijo je Alojz prišel z mlado družino leta 1968. Pokojni se je rad udeleževal slovenskih prireditev in bo pogrešan med nami. Bil je zelo dober oče, ponižen in skromen po naravi in priljubljen v družbi. Pater Valerijan mu je teden pred smrtjo podelil zakrament maziljenja. Pokojnika pogrešajo: vdova Dora, sin Milan (poznani po imenu Danny) z ženo Raelene, žena pokojnega Avgusta Wendy, osem vnukov in 4 pravnuki. Pokopan je na družinskem livadnem pokopališču v Mt. Gravatt. Pogrebne obrede za Alojza je opravil katoliški duhovnik Fr. Ray Pardo v kapeli na pokopališču.

Naj jima bo lahka avstralska zemlja in naj počivata v miru!

Lep pozdrav, Mirko Cuderman.

niso upali potožiti doma, če se jim je v šoli ali pri igri zgodila krivica; bali so se, da bi se starši 'blamirali' z revno angleščino, če bi se prišli zanje potegovat. Z leti so naši otroci postali na splošno zelo ponosni na svoje starše. Hvaležni so nam za potrpljenje in težave z njimi. Vidijo, da smo uspeli kljub preprekam. Ponosni so tudi na vse prepreke, ki so jih sami premagali v življenju. To so bile preizkušnje, ki so jih naredile izkušene in zato močnejše. Seveda je tudi avstralska družba spremenila odnos do nas. Evropejci smo postali sprejemljivi in cenjeni v primerjavi z današnjimi novimi Avstralci. Dajejo nas za primer uspešnosti. Tudi naši otroci so uspeli na mnogih področjih; mogoče niso dosegli tega, kar smo mi od njih pričakovali, toda človek je dolžan, da najprej doseže svoja pričakovanja od življenja.

Res sem vesela in hvaležna, da so otroci zdravi in svobodni. Vse drugo je samo 'icing on the cake', kot pravijo Avstralci.

Ljubezen, denar in oblast

Nekoč sem dala učencem v drugem razredu nalogo, naj napišejo, kaj bi naredili, če bi imeli milijon dolarjev. Večina mladih idealistov so na hitro razdelili vsak svoj milijon med prijatelje in sorodnike. Spomnili so se tudi lačnih in bolnih. Očitno jim je bilo prijetno z denarjem osrečiti druge.

Sedemletna revna Kelly, ki se je čutila neljubljena, neuspešna pri učenju in ne lepa, je napisala: »Če bi imela milijon dolarjev, bi bila zelo bogata in bi me vsi imeli radi in bi hoteli imeti moj denar.«

Očitno ima denar dvojno vlogo v življenju. S tistim, kar dobiš, preživiš, toda s tem, kar daš, zaživiš.

No, saj že v Svetem pismu piše, da je lepše dajati, kot prejemati. Tam seveda tudi piše, da je denar vzrok vsega hudega.

Že otroci čutijo dvojno potrebo: Biti dobri in biti ljubljani. Tudi odrasli večkrat sanjamo, kako bi nam denar prinesel srečo, nudil večjo moč, več ljubezni, vpliv in naklonjenost ljudi. Da bi vsaj imeli več kot naši bližnji. Kako ponosni bi bili, da lahko delimo denar med reveže; kako bi nas drugi občudovali in ljubili.

Rudarji opalov so prišli v Lightning Ridge v upanju, da bodo čez noč obogateli. Tu pravijo, da je iskanje opala takšna igra na srečo, pri kateri se ti razvijejo tudi mišice. Tu imajo vsi iste možnosti in iste pogoje za življenje; vsi imajo isto možnost uspeti in biti enaki. Biti enaki je bilo posebno pomembno za neangleško govoreče priseljence, ki so se čutili še rahlo manjvredni zaradi neznanja jezika in nepoznavanja razmer v Avstraliji. V Lightning Ridgeu pa je pomemben le tisti rudar, ki je našel opal.

V Lightning Ridgeu tudi mnoge ženske igrajo na srečo; pridno pritiskajo na gumbе 'poker mašin'. Včasih vidim solze v očeh, ko gredo domov iz kluba, ker se njihovo pričakovanje ni uresničilo. Niti mišic niso razvile.

Pravijo, da denar govori v jeziku, ki ga vsi razumejo; da se ljudje vrtijo v bližini denarja v upanju, da se jih bo kaj prijelo. Pravzaprav je nesmiselno bogastvo, ko vendar vemo, da po kratkem življenju vse pustimo drugim. Ponavadi takim, ki si tega ne zaslužijo. Trdimo, da delamo za preživetje, a se mi zdi, da delamo več iz strahu pred revščino. Ne bojimo se pomanjkanja, ampak se bojimo, da bomo manj ljubljani, če bomo revni. Da bomo imeli manjšo besedo; da ne bomo odločali.

Kelly je napisala, da jo bodo ljudje imeli radi, ko bo bogata. Ob besedi ljubezen se pogosto znajde tudi beseda ljubosumje, čeprav ljubosumje nima nobene zveze z ljubeznijo. Ljubosumje je želja imeti oblast nad tistim, za katerega trdimo, da ga imamo radi. Če imaš nekoga rad, mu nudiš svobodo, mu pomagaš na poti, ki si jo sam izbere. Seveda se tudi živali borijo za preživetje in nosijo skupaj zaklade, toda ljudje vendar vemo, koliko nam je potrebno za preživetje; zakaj stremimo, da bi imeli več, kot potrebujemo? Bogastvo postane potrdilo, da smo uspešni in pomembni. Nudi nam mero oblasti. Revni se vedno borijo za enakost,

a ko postanejo enaki, hočejo več. V zgodovini so voditelji obljubljali, da bodo vzeli bogatim in dali revnim; vendar, ko so prišli na oblast, je zmagala želja po lastništvu in so ravno ti voditelji povečini postali najbolj bogati.

Einstein je menda rekel: »Če bi vse bogastvo sveta razdelili na enake dele, bi po enem letu bili isti ljudje spet bogati in isti revni.«

Pravzaprav je že Jezus povedal, da bodo reveži vedno med nami. Rekel je pa tudi, da bo bogatim bolj težko priti v nebesa.

Za nas večino je edina možnost vladanja, da izrazimo svojo željo s pravilno izbiro kandidata na volitvah. Ko sem štela volilne listke, sem opazila, da veliko volivcev namerno ne izpolni volilnice. Odrečejo se pravici odločanja, ker so prepričani, da njihov glas nič ne pomeni... Nekaj teh volivcev je napisalo napadalno pismo na volilnico, nekateri so izrazili svoje želje in prošnje. Take volilnice seveda gredo zvečer pri šteju v tisti koš, ki ne šteje. Mogoče se kdo od nas, ki štejemo listke, le nasmehne sporočilu, ki je izbruh nemoči tistega, ki je zapravil svojo pravico odločanja. Protestirati moramo tam, kjer naš protest kaj pomeni. Seveda kandidati niso idealni ljudje, a izberemo pač tistega, ki je najbližji našim idealom. Ljudje se pogosto pritožujemo, da nam drugi omejujejo pravice, toda drugi niso proti nam, so pa seveda vedno najprej za sebe, svojo družino in potem za svoj narod itd.

Vsi se trudimo, da bi življenje mirno in zadovoljivo potekalo, zato si smemo lastiti samo toliko oblasti, kot enemu pripada. Čim si eden vzame večji kos potice, kot mu pripada, bo nekdo drug imel manjšega. Prikrajšani vedno skušajo na nek način vzpostaviti ravnotežje. Ponavadi z maščevanjem. Če so oblasti in zakoni bolj naklonjeni enim, delajo ponavadi krivico drugim.

To me spomni na tiste moške, ki pravijo, kako srečni so muslimani, ker imajo lahko več žena. Ti moški pozabijo, da je musliman, ki si je vzel pravico imeti več žena, to napravil na račun drugih muslimanov, ki potem nimajo niti ene. Bog je namreč bil pravičen in praktičen in je za vsakega moža ustvaril eno ženo.

Ni lahko najti ravnotežja med tem, kar nam pripada in tem, kar si želimo. Pogosto pride do nezadovoljstva, ker se ljudje borijo za nadoblast v družini ali na delovnih mestih.

Politična kultura Slovencev ni posebno dobro

razvita, ker smo prišli iz države, ki ni želela, da bi se ljudje mešali v delo politikov. Oni so vladali in drugi smo ubogali. V demokratičnih deželah pa vzpodbujamo mladino, da se aktivno vključuje v družbeno življenje, da se zanima za rast in napredek naroda in ekonomije.

»Če bi jaz imel oblast, bi bilo vse drugače,« pravi Janez. Pogosto slišim te besede od ljudi, ki se čutijo nemočne, pa bi vendarle radi izboljšali družbo, nad katero so se razočarali. »Nočem slišati za politiko, saj stvari tako in tako ne morem spremeniti,« pravi Barbara.

Seveda bi vsi radi izboljšali svet, vendar vsaka mravlja ve, da sama ne more spremeniti mravljlišča. Lahko samo opravi svojo vlogo v mravljlišču in tako pripomore, da stvari tečejo gladko. Majhni koraki, stopinja za stopinjo, množica stopinj neprestano spreminja svet. Vsak korak je pomemben, z vsakim korakom smo bliže idealni družbi. Vsaka roža v vrtu krasi ves vrt; vsako dobro delo olepša družbo. Tudi prispevek vsakega od nas je pomemben. Celo Bog ne more ugoditi vsem našim željam, zato usliši le tiste, za katere misli, da so opravljene.

Festival Stare trte 2007 v Avstraliji

In Memory of Aurelia Pia Rizmal - Elica 1943 - 2006, Old Vine Project Initiator - Head of Slovenian Language Group SBS Radio

»Spet je tu, avstralska jesen namreč - čas mošta in vonja pečenih kostanjev... Po meglenu in rahlo oblačnem jutru so sončni žarki osvetlili pravljicne prizore toplih barv jeseni hribovja, ki ga imenujemo Blue Hills of Dandenongs - Modri hribčki Dandenonga, kjer se začne razprostirati razsežno vinorodno področje Yarra Valley...in prav tu je dobila svoj novi dom mladika mariborske Stare trte.« (Elica Rizmal, 14. aprila 2006).

1. april 2007 je za bil za slovensko skupnost v državi Viktoriji in naše avstralske prijatelje še posebej pomemben dan, saj smo tokrat prvič slavili že tradicionalni festival Stare trte v Avstraliji v času avstralske jeseni, v času trgatve.

Leta 1999, smo po ideji iniciatorjev in koordinatorjev projekta Stare trte v Avstraliji, Elice in Vinka Rizmala, predali cepič mariborske stare trte, darilo mesta Maribora in takratnega župana gospoda Borisa Soviča, občini Yarra Ranges in takratnemu županu občine Yarra Ranges gospodu Davidu Hodgetu. Zaradi strogih avstralskih karantenskih predpisov je cepič Stare trte najprej preživel dve leti v karanteni in leta 2001 smo mladiko mariborske Stare trte izročili takratni županji gospe Di Moore. V imenu občine je trto na svečanosti, ko smo proslavljali deseto obletnico samostojne Slovenije, sprejel takratni podžupan in današnji član parlamenta James Melino MP. Septembra 2001 smo trs slavnostno posadili na posestvu McWilliams Lillydale Vineyards, ki je prevzelo odgovornost, da bo za občino Yarra Ranges skrbno negovalo darilo mesta Maribor.

Organizatorju festivala SAATCE - Slovensko avstralski agenciji za poslovno in kulturno izmenjavo je tokrat priskočilo na pomoč pri organiziranju festivala cerkveno in kulturno središče v Kew. Tako je kuhinjo na dan festivala prevzela njihova mladinska folklorna skupina ISKRA. Družine in prijatelji plesne skupine so pod

vodstvom Anite Fistrič odlično izpeljali zahtevno nalogo in okoli 500 obiskovalcev je bilo zelo zadovoljnih s celotno postrežbo. Pijačo je na dan festivala, kot v prejšnjih letih, tudi tokrat prevzela vinarna McWilliams Lillydale Vineyards.

Festivala so se udeležili tudi vodilni predstavniki mnogih slovensko - avstralskih organizacij v državi Viktoriji. Društva iz oddaljenih krajev pa so organizirala za svoje člane avtobusne prevoze. K dobri izvedbi festivala so doprinesli tudi mediji: revija Misli, radijski postaji SBS in 3ZZZ ter mnoge organizacije in posamezniki.

V uradnem delu kulturnega programa je nastopilo veliko nadarjenih članov slovenske skupnosti. Program je zelo veselo in duhovito vodil Andrej Fistrič, nastopali pa so plesna skupina ISKRA, Mathew Bratina, Mellisa Fistrič, Zalika Rizmal, Kris Rizmal, Lea Fistrič, Ana Tegelj, Helen Trinnick in Vinko Rizmal. Za razpoloženje in ples je poskrbel zelo vesel melbournski ansambel Alpine Cocktail. Po odpetih himnah smo prebrali nagovore državnega sekretarja za Slovence po svetu g. Zorka Pelikana, župana mestne občine Maribor g. Franca Kanglerja, župana občine Yarra Ranges g. Tima Hennana in častnega konzula RS za NSW g. Alfreda Brežnika.

Z enominutnim molkom in besedami o njenem pomembnem delu za avstralsko slovensko skupnost in v svetu smo se poklonili spominu na soinicatorko projekta Stara trta, dolgoletno kulturno, socialno in radijsko delavko Elico Rizmal. Čas festivala sovpada s prvo obletnico njene tragične smrti, ko nas je na velikonočno nedeljo leta 2006 po končanem radijskem programu še zadnjič pozdravila in nas le nekaj ur zatem zaradi posledic prometne nesreče tako nenadoma zapustila.

Festival Stare trte 2007 je ponovno potrdil pomembnost obstoja tovrstnih aktivnosti, saj je privabil rojake in rojakinje, da so v tako velikem številu prišli iz bližnjih in oddaljenih krajev. Razpoloženje vseh prisotnih je bilo res na višku, kar samo potrdi, da so za avstralske Slovence

tovrstna srečanja zelo pomembna, istočasno pa tudi bogatijo in širijo slovensko - avstralsko sodelovanje in ogromno prispevajo k promociji Slovenije, slovenske tradicije in kulture v svetu.

Za presenečenje je poskrbel skrbnik Stare trte g. Max McWilliams, saj je vsem gostom dal v pokušino "štamperček" vina avstralske Stare trte letnika 2006. Upamo, da bo narava širokosrčna in da bo leta 2008 na prvi uradni trgatvi potomka Stare trte v Avstraliji zelo dobro in kvalitetno rodila.

Kot je že najavljeno, se v letu 2008 pripravljamo na pomembno prireditve, to je prvo uradno trgatve Stare trte v Avstraliji. Ker leta 2008 Slovenija prevzame odgovorno nalogo v Evropski uniji, je tudi na nas, da v daljni Avstraliji leto 2008 kar se da opazno promocijsko popestrimo. Projekt Stare trte je po svoji popularnosti in promocijskih možnostih v Avstraliji ena najpomembnejših manifestacij za širjenje avstralsko - slovenskih odnosov in globljega povezovanja naših

rojakov v Avstraliji. Zato so že sedaj v poteku razgovori in dogovarjanja za Festival Stare trte v letu 2008.

Tudi tokrat so festival finančno podprli Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu RS in avstralska podjetnika slovenskega rodu Franc in Marija Vodušek. Med ostalimi gosti so se vabilu odzvali tudi kulturni referenti bližnjih občin in mest ter predstavniki Glasbenega združenja občine Yarra Ranges. Svoje mnenje o slovenskem festivalu Stare trte sta podala gosta koordinatorja Bev McAlister in Richard Mitchell v svojem zahvalnem pismu.

Vesel slovenski pozdrav in nasvidenje prihodnje leto na prvi uradni trgatvi Stare trte v Avstraliji.

Vinko Rizmal

SAATCE - Koordinator projektov

Yarra Ranges - Melbourne AUS

www.oldvine.slovenianbusiness.com.au

saatce@slovenianbusiness.com.au

Slovenija, te poznam?

Ogledi naravnih in kulturnih zakladov Slovenije. Avtor Peter Zalokar. Izdelava karte 1: 260.000 Geodetski inštitut Slovenije, Ljubljana. 2. popravljena in dopolnjena izdaja. Izdal in založil Makarenko d.o.o., Vansko, 2007.

Slovenija je polna in bogate naravne dediščine. Prostrana polja, tekoče vode in jezera, gozdovi, visoke gore ter živa narava, rastlinstvo in živalstvo, predstavljajo nepogrešljivi zaklad naravnih vrednot. Ljudje so od nekdanj odhajali v naravo, pastirji tudi na planine in visoke gore. Tako so bil pohodi sprva nuja za preživetje in trgovanje. V sedanjem času pa so izleti tudi moda.

Pred stoletji so pričeli z romanji k velikim svetiščem, kasneje pa tudi na manjše in višje vrhove k postavljenim znamenjem, ki dandanes predstavljajo kažipote za planince in druge popotnike. Nedeljska in druga srečanja ob njih so prav gotovo najpomembnejša zaradi druženja starih prijateljev in novih znancev. Raznih znamenj, postavljenih v spomin in opomin, je ob planinskih poteh zares zelo veliko. Samo cerkva, ki predstavljajo že od daleč najbolj viden kažipot ali pogosto tudi končni cilj, je v Sloveniji približno toliko, kot je visok naš najvišji vrh Triglav (2864 m).

Na zemljevidu **Slovenija, te poznam** so, verjeli ali ne, vrisane prav vse cerkve na Slovenskem. Na blede osnovi zemljevida so z racionalno simboliko to tudi uspeli. Z ločeno simboliko so označene župnijske in podružnice cerkve ter kapele. Pri vseh je zapisano tudi ime, komu je svetišče posvečeno. Ker je cerkva, posvečenih sv. Mariji, sv. Ani, sv. Miklavžu in sv. Mihaelu na Slovenskem največ, so le te pobarvane s posebej za to določeno barvo. Večja romarska središča pa so označena s posebnim simbolom. Kar pa je še posebej zanimivo, so cerkvene zgradbe označeno še s posebno barvo z ozirom na čas njihove izgradnje: romanski slog do l. 1400, gotski slog do l. 1600, barok do l. 1800 in kasneje nove zgradbe. Posebej so označeni tudi samostani in nekateri vidnejši križevi poti. Večja mesta, kjer bi bila gostota podatkov le prevelika, so ob robu karte natisnjene povečave le teh. To je prav gotovo vodnik po najbolj razširjeni slovenski planinski poti.

Na zemljevidu najdemo še več podatkov za kulturne in zgodovinske spomenike. Mednje sodi po nekaj sto gradov, graščin in dvorcev na Slovenskem, za katere so podatki vzeti iz *Krajevnege leksikona Slovenije* in knjige *Vsi gradovi na Slovenskem* Ivana Jakiča. Približno toliko je tudi spominskih sob in muzejev. Na zemljevidu so označeni tudi nekateri turistični podatki, kot so razgledni stolpi in razgledišča, toplice in turistične kraške jame, planinske kočice in gostišča, slapovi in rečni izviri, narodni in regijski parki ter spomeniki oblikovane narave. Posebej pa je predstavljeno Geometrijsko središče Slovenije v Spodnji Slivni pri Vačah.

Ciril Velkovrh, Ljubljana

“Kje je pa mladina?”

We hear this question a lot. Some over seventy year old Slovenians actually think that my age group are the “*Mladina*”.

I find this pretty amusing since a lot of us are well over 40 and have our own *mladina* at home.

If you go to Kew and/or on 1st of April to McWilliams Winery you would have seen plenty of *mladina* performing in ISKRA folk dance group. But its not just a dance group, it is the only Slovenian folk dance group in Australia today that we know of, it is a whole network of young people with similar backgrounds who have lots in common and feel comfortable and happy in each others company. Not only that, my husband and I are comfortable with our children enjoying the company of other children from great families. These children, this *mladina* also brings us parents together because when they are safe and happy, we are happy. On Saturday and Sunday when I was busy helping with the meals, I hardly saw my children all day but I wasn't worried. I knew that they were safe and enjoying friends and we are all part of a caring community.

I would just like to say how privileged I feel to be a part

of such a lovely hardworking and friendly group of people who are involved with the dance group. A big thank you to Anita, who made all the tough decisions for the two recent functions that we did, and thanks to her family who have been a great support to her and us. It is easy to doubt before and criticise after the event but it's not easy to predict things like how many people will show up and require a meal and what they would order? Sometimes you just have to consider and make a discission and then work hard and hope for the best outcome. This is what Anita did. The owners of McWilliams Winery Max and Belinda gave us some very positive feedback. “Fantastic, well organised people to work with, great food, it was a great day”.

Every body that came to the Winery would know that nobody went home hungry. We served many meals and still had Kranski and two salads left at the end of the day. Coffee and cakes didn't run out and some people even took plates

of cakes home with them.

Thank you to everyone for your help, donations and support.

**Lydia Bratina
Melbourne**

SLOVENSKEMU VERSKEMU IN KULTURNEMU SREDIŠČU SV. CIRILA IN METODA V KEW

Spoštovani pater Ciril,
kot predstojniku verskega središča Kew Vam želimo izraziti našo hvaležnost in veselje, ki smo ga občutili ob čudovitem sprejemu in gostoljubju, ki ste ga nam pripravili ob obisku naše Igralske družine v Kew. Prosim Vas, da prenesete našo zahvalo tudi vsem čudovitim ljudem v Vašem verskem središču, ki so napravili naš obisk tako zelo prijeten.

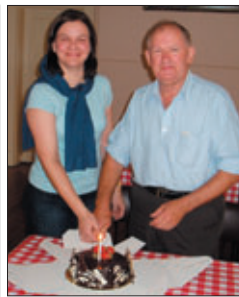
Veliko dela in truda smo vložili v pripravo komedije "Dve nevesti" in včasih so prišli trenutki, ko se nam je zazdelo, da preveč zahtevamo od članov naše skupine in da bi bilo lepo in primerno da bi si rajši privoščili počitek. Potem pa pride do nečesa

napravile, da je vse zgledalo lahko in brez napora; hvala vsem, ki so dvakrat napolnili dvorano v Kew in enako navdušeno sprejeli naše uspehe in napake, ki so tudi včasih neizbežne. Hvala medijskim delavcem, ki so nas tako lepo podprli, kakor tudi zastopnikom drugih slovenskih klubov

in organizacij, ki so nas prav tako prišli podpret.

Ko nam je pogled z odra z veseljem objel vse prijazne in nasmejane o b r a z e , nekatere manj

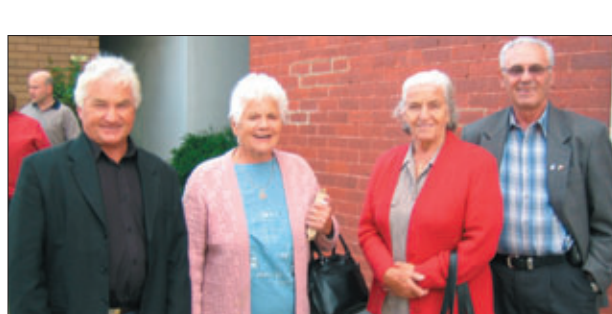

takega, kot je naš obisk v Melbournu in naenkrat dobi vse posebno vrednost. Ko smo gledali ljudi, ki so se trudili, da bi nam napravili obisk čim bolj prijeten, nam ustregli vsako željo in nam dali občutek, kot da je Kew po toliko letih obiskov skoraj naš drugi dom, smo bili veseli, da smo vam povrnili ves ta trud z nekaj urami veselja, smeha in razvedrila. Vaše gostoljubje, darežljivost in dobrotu je brez primere in zato vedno nad vse radi pridemo v Melbourne.

Hvala vsem delavcem, katerih pridne roke so

poznane, druge dobro znane in ljube, ni bilo mogoče, da se ne bi spomnili, da nekaterih znanih obrazov ni bilo več tam; še posebno sta v prvi vrsti manjkala dva obraza ljubih oseb, ki sta bili vedno tam in nas z navdušenjem in podporo spremljali vsa leta: srebrni kodri Marcelle Bole in nasmejane oči Elice Rizmal. Bog daj vsem Vam in tudi nam zdravja in moči, da se zopet vidimo, mogoče drugo leto, če bo šlo vse po sreči!

Igralska družina Merrylands, Sydney

Dom počitka matere Romane - slovenski dom za starejše Mother Romana Home - Slovenian Aged Care Facility

11-15 A'Beckett Street, KEW, VIC 3101, Phone: 03 9853 1054, Fax: 03 9855 0811
E-mail: romanahome@optusnet.com.au

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Poleg prijaznega krščanskega okolja in domače družbe vam nudimo toplo in udobno sobico, okusno domačo hrano, popolno zdravniško nego in vso oskrbo. Slovenska cerkev svetih bratov Cirila in Metoda je oddaljena le slabih 20 metrov in dostopna po klančini, ki pelje naravnost v prve klopi, rezervirane za stanovalce doma počitka.

Pogoj za sprejem v dom je tako imenovani "Aged Care Assessment" - sprejemni dokument, ki vam ga preskrbi vaš zdravnik. Dnevno tarifo določa Centrelink na osnovi posameznikove pokojnine. Pogoj sprejema v slovenski Dom počitka ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege v popolnem skladu s pravili zveznega ministrstva za zdravstvo. Naš dom spada v tako imenovano kategorijo 'Ageing in place – doživljenjsko ostati v enem prostoru'. Sedaj delamo na tem, da bo stanovalec tudi v primeru najvišje nege lahko ostal v našem domu do smrti ali tako dolgo, kot bo to želel sam ali njegovi svojci.

Ste mogoče že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu? Ali veste, da nudimo tudi kratkoročno nego 'Respite Care'. Na primer, če želi družina za krajši čas na dopust, nudimo očetu ali mami oskrbo v našem domu do 63 dni v enem letu.

V kolikor bi pa le želeli vedeti, kakšno je življenje v domu, zakaj ne bi poizkusili za dva ali tri tedne in se šele potem odločali za stalno preselitev v dom. Življenje v domu matere Romane je kar prijetno, vsak dan se dogaja kaj novega.

Za vse dodatne podrobnosti in pogoje sprejema pa pokličite prijazno upravnico, gospo Sandro Krnel, in se dogovorite za primeren čas srečanja in ogleda doma. Gospa Sandra je edina pooblaščenca oseba, ki vam lahko pravilno odgovori na vsa vaša vprašanja glede slovenskega doma počitka v Kew.

VAŠI DAROVI do 18. maja 2007:

ZA BERNARDOV SKLAD: \$120: Julijana Kolarič. \$110: Feliks Lužnik. \$100: Julka Pulič, \$80: Ema Arnuš, \$70: Jožica Paddle-Ledinek, Jakob Chuk. \$50: Pauline Pohar, Fani Šajn, Miriam Klemen. \$40: Miha Ropret, Viktor Ferfolja, Lojzka Jug. \$30: Laura Vičič, Jelka Burgar. \$20: Anica Pegan, Jožica Gerden, Srečko Baraga, E. Bizjak, Milka in Vlado Kutin, Ivan Deželak, Jože Pozvek, Jože Šoba, Franc Fatur, Luisa Prpič, Ernesta Vran, Marija Martin, L.L. Hojnik, Milka Zidar, Frank in Dona Štemberger, Marija Bembič, Rafael Koren, Marija Penko, Ema in Jože Simčič, Franc Žele, Franc Žužek, Slavko Drezga, Ivan Cetin, Alma Straulig, Danica in Anton Šuštar, Maria Belavič, Maria Urbas, Pavel Tonkli, Gabriel Rosič, Pavel Zavrl, Stefania Žičkar, Jelena Prekodravac, Danila Štolfa, Alojz Jakša, Margaret Hatežič, Herman Muster, Matija Štukelj, Maria Kosi, Ivan Pišotek, Franc Savli, Milan Kavič, Fani in Karel Knap, Matilda Martinčič, Marija Hribar, Mirko Koder. \$10: J.Ploj, John in Fanika Marinič, Milka Šerek, Silva Trček, A.M. Zver, Jože Lipovž, Franc in Maria Vravnik, Jože Plevnik, Antonia Sankovič, Frances Namar, Anita Bertancelj, Jelka Hojak, Tone Tomšič, Albert Logar, Ivan Kolačko, Graciela Remec, Marija Briševac, A.M. Tukšar, Jože Bedernjak, Matevž Jereb, Stefania Zore, Juliana Veber, Karl Razboršek, Frank Hartman, Franc in Linka Benčan, Jožefa Joželj, Mariana in John Šmit, Irma Zelko, Alice Kristančič, Marija Skok, Albina Konrad, Dinko Zec. \$5: Maria Kolednik, Francka Kotnik, Olga Hrvatina, Ana Poklar. **ZA SVETO GORO:** \$100: Anica in Renato Smrdel. **ZA MISIJONE:** \$140: Jože in Cvetka Krušec. \$100: Albina Konrad in skupnost Wollongong. \$50: Maria Regina. \$20: Marija Hribar. **ZA MATER TEREZIJO:** \$70: Anton in Marija Brne, **ZA LAČNE:** \$50: N.N. iz Geelonga. \$20: Franc Žužek, Anne Pančur, Alojzija Gosak. \$15: Milka Iskra.

HVALA ZA VAŠE DAROVE IN BOG POVRNI!

GLAS SLOVENIJE

»THE VOICE OF SLOVENIA«
PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224
Tel.: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

STIČIŠČE
AVSTRALSKIH SLOVENCEV

Domača stran na internetu:
www.glasslovenije.com.au

Dr Tony Lenko

Registered Migration Agent MARN 0214093

Svetovanje za vsa področja avstralskega
migracijskega zakona.

Pridobivanje poklicnih, delovnih, poslovnih
in drugih viz.

Tel **07 5578 5155**
Email **tony@activemigration.com**
Web **www.ActiveMigration.com**

Slovenia
tel.: +386 1 234 9 130
fax: +386 1 234 9 140
www.cityhotel.si
info@cityhotel.si

full buffet breakfast
or breakfast "to go"

restaurant &
summer terrace

CONVENTION CENTRE
wi-fi & cyber café

disability friendly
pets welcome

free health assistance
free safety deposit box
free bike rental
free postcards

HOSPITALITY IN THE
 of the city

Krajc Hotels Ltd
Dalmatinova 15
SI-1000 Ljubljana

6.47%* 7.42%^{CR}

1 year variable rate plus an ongoing .6% discount
for the remainder of the loan.

Premium Loans. Low Wholesale Rates. No Account Fees. No Annual Fees.

A Royal Guardian wholesale interest rate loan will
save you nearly \$300 per month on a \$500,000
standard bank loan, month after month,
for the term of the loan.

Plus, our loans include all
the facilities you need to
pay your loan off faster!

If you can find a better deal,
we'll waive our application fee!

133 455
ASK US HOW MUCH WE CAN SAVE YOU!

ROYAL
GUARDIAN
MORTGAGE CORPORATION

Head Office: 4 Railway Parade Burwood NSW 2134. 133 455. www.royalguardian.com.au. Royal Guardian Mortgage Corporation is a wholly independent Australian owned non-bank lender providing property loans around Australia. Royal Guardian is a member of the Mortgage Industry Association of Australia. *All loans subject to approval. Terms, fees and conditions apply to all loans. **WARNING:** Comparison rate applies to the example given. Different amounts and terms will result in different comparison rates. Costs such as redraw fees or early repayment fees are not included in the comparison rate but may influence the cost of the loan. The comparison rate is based on \$150,000 loan over 25 years. A comparison rate schedule is available from our head office. Rates valid as at 4/5/06. Rates may change in line with market changes.

**VELEPOSLANIŠTVO
REPUBLIKE SLOVENIJE**
Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827
e-mail: VCA@gov.si
www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

*Odpravnik poslov: Gregor Kozovinc
Druga sekretarka: Božena Forštnarič*
Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00
Embassy of Republic of Slovenia
PO BOX 284, Civic Square
CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS za NSW
Generalni častni konzul: Alfred Brežnik
Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889
E-mail: slovcon@emona.com.au
PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

**GENERALNI KONZULAT RS
NOVA ZELANDIJA**
Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024
PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

Australian Mallee Art
Velika izbira kvalitetnih avstralskih spominkov
*Avtentična Aborigenska umetnost
Ročna dela in darila*

Shipping service – Interstate and overseas
Shop 3092, Level 3 Westfield Shoppingtown
Southland CHELTENHAM VIC 3192

Phone: +61 3 9584 4466
Mobile: 0419 037 054
E-mail: info@malleeart.com
Web: www.malleeart.com

TOBIN BROTHERS
FUNERALS

Leaders in Service and Care

**VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA**

**Funeral Advice Line
9500 0900**

www.tobinbrothers.com.au

GOJAK & MEATS
SMALL GOODS

220 Burwood Road
Burwood NSW 2134
Tel.: (02) 9747 4028

Rojakom v Sydneyu se toplo priporočamo.

Slovcem v Melbournu se priporoča
kamnoseško podjetje

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO AND JOE MEMORIALS P/L
10 Bancell Street
Campbellfield VIC 3061
Work: tel. 9359 1179
Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!

Are your dentures more comfortable in
a glass...? If so, for a free consultation
contact:

KONFIDENT Pty. Ltd.

STAN KRNEL
dental prosthetist
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Road, Vermont VIC 3133
Tel.:(03) 9873 0888

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...?
Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo
brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL
zobni tehnik

specialist
za umetno zobovje in zaščitne proteze

DONVALE TRAVEL SLOVENIA TRAVEL 1952 - 2007

**THE GREGORICH FAMILY HAS SERVED THE SLOVENIAN
COMMUNITY IN AUSTRALIA FOR 55 YEARS.**

**For all your travel requirements: Hotels; Car Hire or Leasing;
Cruises; Air travel; Group bookings worldwide; Travel Insurance.**

Special Fares to Slovenia and also to Europe

Licence No. 30218

**Please contact us for dates and economical
rates. Make an early reservation
to avoid disappointment.**

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE

**PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ ZA OBISK SLOVENIJE V LETU 2007**

**Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta....**

**Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!**

**Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!**

**ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel/Donvale Travel
1042-1044 Doncaster Road
EAST DONCASTER VIC 3109
Telefon: 03 9842 5666
Fax: 03 9842 5943**

SPOROČILA FOTOGRAFIJ

NASLOVNA STRAN ZGORAJ:

Nova Štifa na Dolenjskem pri Ribnici je znana božjepotna cerkev, ki jo tudi oskrbujejo frančiškani. Tam je bil več let rektor svetišča p. Niko Žvokelj, sedaj pa je tam p. Filip Rupnik, ki je 3. maja obhajal svoj god. Nekdanjemu Sydneyčanu, ki se rad spominja Avstralije, voščimo preko Misli vse dobro.

NASLOVNA STRAN SPODAJ:

Kje je pa mladina? Piše v svojem prispevku Lydia Bratina na strani 40. Na fotografiji je mladina, ki ima že svojo mladino v folklorni skupini Iskra. Ta ekipa je 1. aprila 2007 poskrbela za dobro hrano na festivalu Stare trte v Yarra Ranges in sicer z namenom, pomagati mladim, ki se pripravljajo za nastop na slovenskem mladinskem koncertu 6. oktobra letos v Canberri ter za nove belokranjske noše in škornje. Mladi pa so tisto nedeljo pozdravljali goste in zaplesali več plesov. Od tam so tudi fotografije s številkami na notranjih straneh ovitka: številke 5 ter 11 – 16.

NOTRANJA STRAN OVITKA – STRAN 2:

1: Moški našega pevskega zbora večkrat radi zapoje: Nino Burlovič, Jože Grič, Viktor Ferfolja, Valentin Lenko in Ivan Horvat. Tako so peli materam. 17. junija pa bomo zapeli **VIKTORJU FERFOLJI** za njegov 75. rojstni dan.

2: Po predstavi veseloigre Dve nevesti v Kew so se srečali Prekmurci iz Sydneya in Melbournea.

3: Pomlajena Elizabet in Tone Kociper z vnukoma Owenom in Emo na pirhovanju.

4: Med praznično mašo na veliko noč v Kew.

5: Plesalci folklorne skupine Iskra v gorenjskih narodnih nošah na festivalu Stare trte, 1.4.2007.

6: S praznovanja materinskega dne v Kew, 6. maja 07.

7: Mamo Anito Fistrič je nagradila s šopkom folklorna skupina Iskra ob materinskem dnevu.

8 in 9: Praznovanje materinskega dne v slovenskem klubu Ivan Cankar na Geelongu 13. maja 2007. Na kosilo so imeli 200 ljudi, največ do sedaj.

10: Začetek šolskega leta so praznovali pri angleški družinski maši februarja. Maševala sta g. Edward in p. Darko. Učiteljica Renee Letnar in otroci Slomškove šole v Merrylandsu.

PREDZADNJA STRAN OVITKA – STRAN 47:

11 do 16: Dokazi veselega in mladostnega razpoloženja na festivalu Stare trte v Yarra Ranges 1. aprila 2007.

17: MARKO ZITTERSCHLAGER, naš dolgoletni in zvesti računovodja ter zaupnik doma matere Romane,

je 19. aprila 2007 dopolnil 75 let. Hvala njemu in njegovi ženi Kati za vse delo in požrtvovalnost skozi mnoga desetletja. Marka pa naj njegov zavetnik ter Božja Mati Marija varuje in mu izprosi zdravja in moči.

Bog ga živi še na mnoga zdrava leta!

18: Jelka Kutin s sinom.

13, 19 – 21: Veseli trenutki srečanju po uspešni predstavi veseloigre Dve nevesti v Kew, 22. aprila 2007.

22: Chris in Metka McKean prvič v vinogradu in prvič sta utrgala grozd z vinske trte.

23: Nekateri domovi imajo že sodoben »skok« po stopnicah, ki ga je preizkusil tudi p. Valerijan.

ZADNJA STRAN OVITKA:

24: Med prijatelji: Susan Lajovic, Marija Anžič, Dimitri Lajovic, p. Ciril in Bill Lloyd.

25: Na materinski dan, 13. maja 2007, je naša organistka in pevovodkinja Stanka Peršič iz Geelonga prinesla to fotografijo, ki je nastala na počitnicah v Mt. Elizi, januarja 1987 – torej pred 20 leti. Na fotografiji z leve so: Marija Božič – mama p. Cirila, Stanka Peršič, s. Monika Antolin, Ana Maria Cek, Marcela Bole.

26: Vesela družba: Marija Vodušek, Marija in John Vogrin, Frank Vodušek.

27: Nadškof Melbournea msgr. Denis Hart, na levi nevrokirurg dr. Jack Kennedy, na desni Fredi in Jeni Brežnik, v Baragovem domu 12. maja 2007.

28: Tudi letos so veselo obirali oljke ob cerkvi Sv. Družine v Adelaidi.

29 in 30: Še utrip velike noči v Kew.

31: Pater Darko z družino Radomir, vnukinja Tiana, stari oče Franc Slobodnik, hčerka Špelca in Marinko Radomir z novorojenko Anjo, Vesna Poch in g. Edward.

32: Marija Pomagaj je tudi letos, 6. maja vodila slovenski del marijanske procesije v Adelaidi.

33: Organist Andrew Žičkar in Barica Brodnik zbereta pevke pred vsako mašo za vaje, da je potem bogoslužje v cerkvi vseh svetih v Figtree vedno lepo.

34: JOŽE (PEPI) HERVATIN, oče upravnice Doma matere Romane, je 20. maja dopolnil 80 let.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI: Pater Ciril: naslovnica zgoraj, naslovnica spodaj, 30,40,47. Martha Magajna: 2,11,16,17,18,21,22,23,24,48. Marija Anžič: 2,4,8,12,25,28,29,30,33,41,42,47,48. Florian Auser: 8. Arhiv Fredija Brežnika: 10,13,14,15. Tereza in Vinko Kropič: 24. Pater Janez: 26,27,48. Maks Hartman: 34. Mirko Cuderman: 35,36. Marko Zittersclager: 47. Bill Lloyd: 48. Stanka Peršič: 48. Hvala vsem sodelavcem!

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Ciril A. Božič, OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | **Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | Fax: 03 9853 6176 E-mail: misli@bigpond.com** | Naročnina za leto 2007 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | **Poverjenišvo** za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | **Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out):** MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | **Tisk (Printing):** Distinction Printing Pty. Ltd., 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | **Tel.: 03 9387 8488 | Fax: 03 9380 2141.** **Misli na internetu:** | Florjan Auser | <http://www.glasslovenije.com.au> - **Tam kliknite na MISLI.** ISSN 1443-8364

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

23

21

22

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34